

SVĚTLO

35. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

29. SRPNA 2004

Z obsahu:

Já jsem

Neposkvrněné Početí
Homilie Jana Pavla II.
v Lurdech 15. srpna 2004
- strana 2 -

Zázrak proměnění

Daniel Ange
- strana 4 -

Vrátit Evropě duši

Biskup Andreas Laun
- strana 7 -

Je to láska, která dělá divy

Volker Niggewöhner
- strana 8 -

Nad instrukcí Redemptio- nis Sacramentum

- strana 10 -

Soudní pře poslance

Karase odročena
- strana 12 -

Seminář v St-Pölten je zavřený

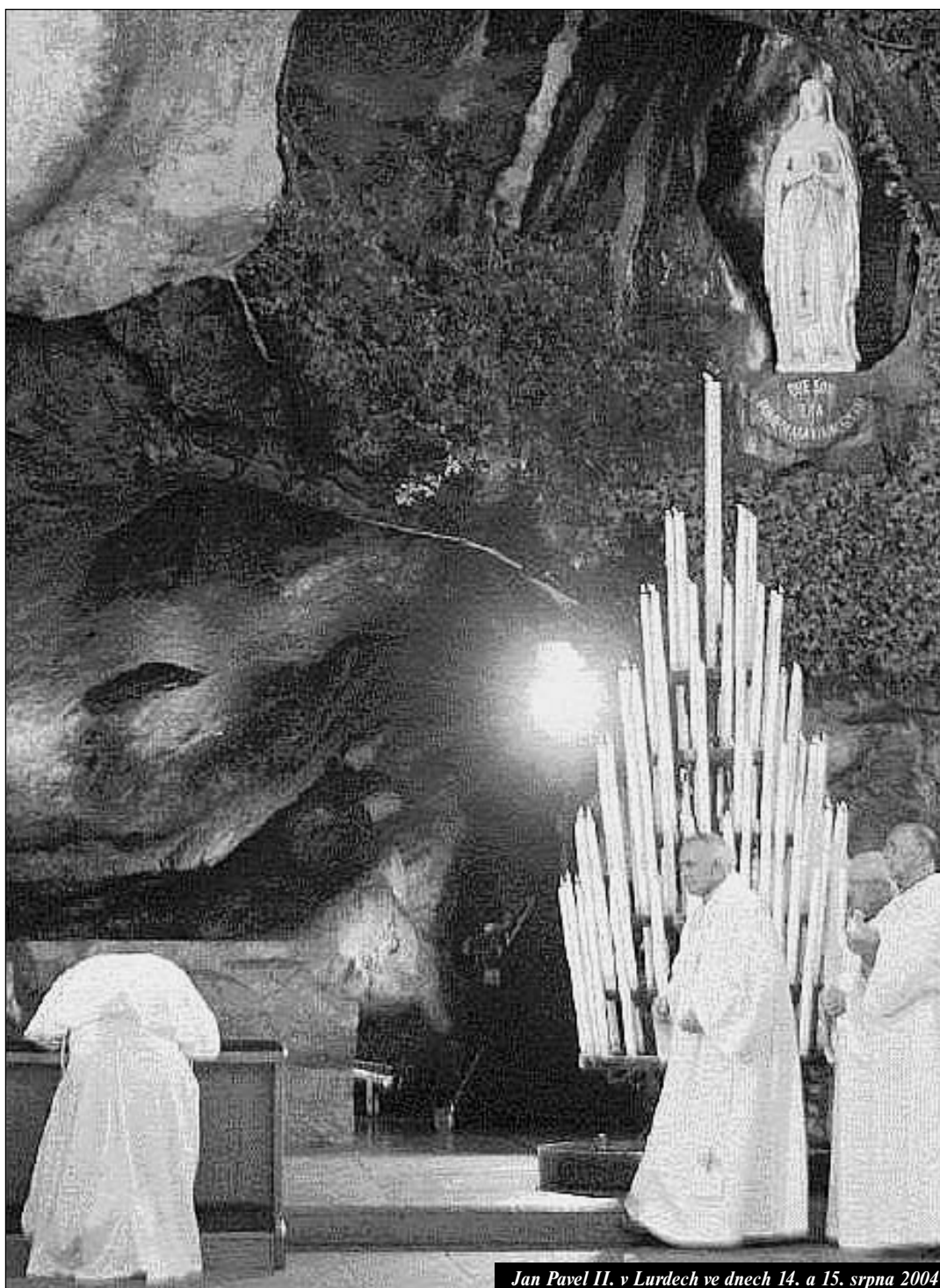
Prohlášení papežského
vizitátora biskupa
Klausa Künga
- strana 13 -

Za Františkem Pressem

- strana 13 -

Papež Pius XII. (28)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Jan Pavel II. v Lurdech ve dnech 14. a 15. srpna 2004

Já jsem Neposkvrněné Početí

Tato slova, jimiž se obrátila Maria k Bernadetě 25. března 1858, zaznívají obzvláště silně v tomto roce, ve kterém Církev oslavuje 150. výročí slavnostního vyhlášení dogmatu, které vyslovil blahoslavený Pius IX. v konstituci *Ineffabilis Deus*.

Živě jsem toužil uskutečnit tuto pouť do Lurd, abych připomněl událost, která trvale vzdává slávu jedné a nerozdílné Trojici. Mariino neposkvrněné početí je znamením nezištné Otcovy lásky, dokonalým výrazem vykopení, které přinesl Syn, počátkem života, který se zcela dal k dispozici působení Ducha Svatého. (...)

V oněch dnech se Maria vydala na cestu do hor ... (Lk 1,39). Slova evangelijního vyprávění představují znovu zraku našich srdcí mladou dívku z Nazareta na cestě k *judskému městu*, kde bydlela její příbuzná, aby jí nabídla své služby.

U Marie nás dojmá především laskavá a něžná pozornost k staříčké příbuzné. Její láska je konkrétní a neomezuje se na slova účasti, ale klade si za úkol podstoupit v prvé řadě námahu osobní služby. Panna poskytuje své příbuzné nejen něco ze svého; dává jí samu sebe, aniž by za to cokoli požadovala. Dokonale pochopila, že dar, který přijala od Boha, není privilegiem, ale úkolem, který zavazuje k nezištné službě druhým a který je vlastní lásce.

Velebí má duše Pána ... (Lk 1,46). Pocity, které Maria prožívá při setkání s Alžbětou, propukají silně v kantiku Magnificat. Její rty vyjadřují jednak očekávání plné naděje, jaké chovají *Pánovi chudí*, a současně i vědomí, že byly splněny sliby, protože Bůh se *rozpomnul na své milosrdenství* (Lk 1,54).

Právě z tohoto vědomí pramení radost Panny Marie, která prostupuje celé kantikum: radost z vědomí, že *na ni shlédl* i přes její *poniženost* (srov. Lk 1,48); je to radost ze *služby*, kterou může prokázat díky *velkým věcem*, ke kterým ji Všemohoucí povolal (srov. Lk 1,49); radost, že zakouší eschatologickou blaženost, vyhrazenou pro *pokorné a hladové* (srov. Lk 1,52-53).

Po Magnificat následuje mlčení: o třech měsících trvalého pobytu po boku příbuzné Alžběty nám nebylo nic řečeno. Anebo nám byla řečena ta nejdůležitější věc: dobro nedělá hluk, síla lásky se vyjadřuje diskretním klidem každodenní služby.

Svámi slovy i svým mlčením stojí Maria před námi jako vzor pro naši pouť. Je to pouť nesnadná: pro hřích prarodičů nese lidstvo v sobě ránu hříchu, jehož následky

se projevují nadále i u vykopených. Ale zlo a smrt nebudou mít poslední slovo! Maria to potvrzuje svým životem jako živoucí svědectví vítězství Krista, naší Paschy.

Věřící to pochopili. Proto přicházejí ve velkých zástupech k této jeskyni, aby naslouchali mateřským napomenutím Panny, ve které rozpoznávají *ženu oděnou sluncem* (Zj 12,1), Královnu, která září po boku Božího trůnu (srov. resp. žalm) a oroduje v jejich prospěch.

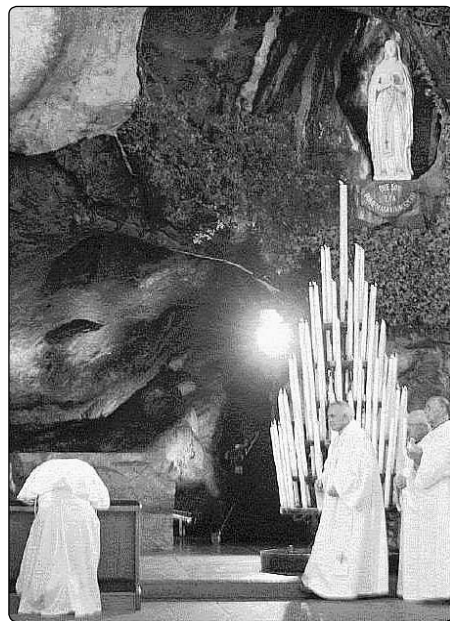
Církev dnes oslavuje slavné Mariino nanebevzetí s tělem i duší. Obě dogmata – o neposkvrněném početí a o nanebevzetí – jsou spolu intimně spojena. Obě hlásají slávu Krista Vykupitele a svatost Marie, ve které Bůh již nyní definitivně uskutečnil lidské určení.

A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já, řekl nám Ježíš (Jan 14,3). Maria je důkazem o splnění tohoto Kristova zaslíbení. Její nanebevzetí se tak stává pro nás „znamením bezpečné naděje a útěchy“ (LG 68).

Draží bratři a sestry! Z této massabielské jeskyně promlouvá Panna také k nám, křesťanům třetího tisíciletí. Začneme jí naslouchat!

Naslouchejte především vy, mladí, kteří hledáte odpověď schopnou dát smysl vašemu životu. Zde ji můžete najít. Je to odpověď, která je náročná, ale jen ona je zcela uspokojivá. V ní je tajemství pravé radosti a pokoje.

Z této jeskyně vychází zvláštní výzva také k vám, ženy. Když se Maria v jeskyni zjevila,

EDITORIAL

Naše narušená přirozenost nás naučila záluďné škodolibosti, při které bláhově obelháváme sami sebe. Stává se nám totiž, že nám větší starosti působí, abychom na tom byli, aspoň ve svých očích, lépe než soused, než abychom na tom byli sami opravdu dobře. Pak není nic divného, že nám může působit potěšení to, co by nás mělo ve skutečnosti rmoutit: chyba a nedostatek bližního. Jeho pochybení a nezdar se nám může v skrytu duše jevit dokonce jako něco pro nás prospěšného, a tedy žádoucího. Naše nepřekonatelná touha „přeskočit“ domnělé soky je něco jako zkreslující brýle, přes které na nich vidíme a přímo očekáváme spíše to zlé než to dobré, abychom se tak cítili být na místě co nejpřednějším. Občas se ovšem stane, že nás život a realita k našemu zahanbení usvědčí z omylu, a pak se ocitáme, vědomě či nevědomě, na místě posledním, kam nás odstavila naše nepřijetí a sobecká neláska. Definitivně se tak stane, až budeme stát věčné Pravdě tvář v tvář.

Ale mýlit se může nejen škodolibá sebeláska, ale i upřímnou láskou vedená dobrá vůle, která se naopak především

Pokračování na str. 12

svěřila své poselství děvčeti, aby tak zdůraznila zvláštní poslání, které očekává od ženy naší doby, soužené materialismem a sekularismem: být v dnešní společnosti svědkem oněch podstatných hodnot, které je možno vidět jen zrakem srdce. Vy ženy máte za úkol být strážkyněmi Neviditelného. Všem vám, bratři a sestry, adresuji naléhavou výzvu, abyste udělali všechno, co je ve vašich silách, pro to, aby byl respektován život, celý život, od početí až do jeho přirozeného konce. Život je posvátný dar a nikdo se nesmí činit jeho pánem.

Lurdská Panna má nakonec poselství pro všechny. Zde je: buďte ženami a muži svobodnými. Ale pamatujte: lidská svoboda je svoboda zraněná hříchem. Potřebuje, aby sama byla osvobozena. Kristus je její osvoboditel, On, který nás osvobodil ke svobodě (Gal 5,1). Braňte svou svobodu!

Draží, v té věci můžeme počítat s tou, která se nikdy nedopustila hříchu a je jediným dokonale svobodným tvorem. Jí vás svěřuji. Kráčejte s Marií po cestách plného uskutečňování vašeho lidství!

*Podle Bolletino Vaticano 15. 8. 2004
přeložil -lš-*

Tajemství posledního místa

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Příteli, pojd' se posadit dopředu!

Farizeové pozvali Ježíše na hostinu. Jejich pohostinnost není upřímná. Nejde jim o to, aby svého hosta uctili, ale chtějí ho sledovat, aby se utvrdili ve své zaujatosti proti tomuto oblíbenému prorokovi. Ve skutečnosti to bude Pán, kdo pozoruje své hostitele. Čini tak ovšem nikoliv ze zaujatosti jako oni, nýbrž aby jim dal závažné naučení, které může být aktuální i pro tebe.

Na cizí chování se můžeš dívat různou optikou, ale vždy bude závislá na tom, jak se díváš sám na sebe. První čtení upozorňuje na *nebezpečnou ránu*, pro kterou *není uzdravení*. Je to rána domýšlivosti, o které Sirachovec mluví jako o *ošklivém býlí*, které zaplevelí tvůj duchovní zrak do té míry, že zcela ztrácíš ze zřetele potřebu vlastního uzdravení. Právě v tom je největší nebezpečí této rány, která představuje nejvyšší stupeň zaslepenosti a nerozumu. Působení takového nebezpečného a ošklivého býlí vidíš právě před sebou na Ježíšových hostitelích. Nedokážou čerpat prospěch a požehnání ani z jeho bezprostřední blízkosti. Jeho přítomnost je jim příležitostí nikoliv k tomu, aby se jim dostalo milosti a odpuštění, ale aby se utvrzovali ve svém falešném sebevědomí. Ježíš však vidí daleko za všechny vnější projevy každému až do hloubi jeho duše. Oplácí svému okolí za jeho neupřímnost upřímně míněným taktním poučením a moudrou radou.

Zaujetí a zaslepenost přítomných farizeů je tak velká, že zcela zapomínají kontrolovat své vlastní chování. Nijak jim nepřipadá trapné, že před tváří svého vzácného hosta usilují jeden přes druhého o co nejpřednější místo. To se však může stát i tobě, když budeš věnovat tolik kritické pozornosti chování druhých, že se zapomeš zaměřit na své vlastní chování a jednání. Pros Pána, aby tě naučil dívat se na druhé jako na zrcadlo nastavené tvé vlastní nedokonalosti. To nedobré, se kterým se setkáš u druhých, ti nedává žádný důvod k sebeuspokojení: takový já nejsem. Při konfrontaci s pravdou by tě mohlo potkat podobně nepříjemné překvapení jako hosta z Ježíšova podobství, který si dovolil zaujmout nepatřičné místo. Uvědom si, že čím více se tvé sebehodnocení vzdaluje od skutečnosti, tím větší zahanbení se dočkáš v hodině pravdy.

Je to ve skutečnosti zcela pozemské smýšlení, co tě vede k domýšlivosti. Nepouštěj nikdy

ze zřetele, že jsi již *závazně spojen s městem žitého Boha*. V tomto městě tedy neplatí žádné konkurenční vztahy. Zde se nemusíš obávat, že místo, které zaujme jeden, je už pro druhého nepřístupné. Zde *mají všichni práva jako prvorození*. Když hledáš, kde je tvoje místo, nedívej se na druhé, ale jen na svého Pána.

To, co má Pán ve svém podobství o domýšlivém hostu na mysli, je mnohem závažnější než nějaký zasedací pořádek u stolu. Důvěřuj mu bezmezně. Neboj se posadit se tam, kam tě Pán posílá, třeba se to z pozemského hlediska jeví jako *poslední místo*. Chce tě mít tam, kde má největší možnost tě opravdu obdarovat. Vždyť nemá nikdy na mysli tvé ponížení, nýbrž tvou opravdovou radost ve své slávě.

Kdo si chce získat přízeň druhého člověka, dělá především všechno pro to, aby se mu ukázal v tom nejlepší světlo. Chtěl by tomu druhému dokázat, že nikdo jiný si více nezaslouží jeho pozornosti. To všechno se točí kolem vlastního já a často končí velkým zklamáním. Chceš-li udělat něco, čím bys nejvíce upoutal Ježíšovu pozornost, aby ses mu opravdu zalíbil? Vynasnaž se, abys mu v ničem nepřekážel, a umožni mu, aby v jeho díle vynikla především jeho božská svoboda. To je tajemství posledního místa: když se tam uchýlíš, dáváš mu možnost, aby si tě posadil, kam chce. Tvoje radost bude tím větší, čím větší bude jeho radost. Jemu působí tím větší potěšení, čím více tě může obdarovat svými milostmi a dary nikoliv proto, že vynikáš nad jiné, ale právě proto, že jsi nejnehodnější a nejposlednější. Miloval tě nesmírně, když jsi ještě nebyl, a stvořil si tě z ničeho. Umožni mu, aby si i nyní z tvé nicoty svobodně zbudoval svůj zamilovaný příbytek. Největší tvoje zásluha spočívá v tom, že se stále vracíš na své poslední místo, že si nic nepřipisuješ, ale dáváš Pánu úplnou volnost, protože bezmezně důvěřuješ jeho lásce, kterou tě miloval ještě před stvořením světa.

Místo zcela klamně radosti, jakého místa jsi nedosáhl svým vlastním úsilím, stojí před tebou možnost nekonečné a ničím neohrožované radosti: je to úžasné vědomí, že si tě stvořil pro sebe nekonečný Bůh a že jsi předmětem jeho bezmezné lásky, i když jsi sám ze sebe ničím: *ve své dobrotě se postaral o chudáka*. To je ten pravý důvod, proč *spravedliví jásají před Bohem a veselí se v radosti*.⁽¹⁾

Odlož všechn strach z posledního místa, kde tě Pán čeká, abys už nebyl *vězněm* své domýšlivosti a mohl tě *odvést ke šťastnému životu*. *Zpívej Pánu a veleb jeho jméno*.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 68; ⁽²⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení Sir 3,17–18.20.28–29

Synu, dělej své práce v skromnosti, a budeš milován bohumilými lidmi. Čím jsi větší, tím víc se pokořuj, a před Pánem nalezněš milost.

Neboť veliká je moc Pána, je slaven pokornými lidmi. Pro ránu domýšlivce není uzdravení, neboť se v něm uchytilo ošklivé býlí. Rozumné srdce chápe poučné výroky, moudrý člověk touží po pozorovaných posluchačích.

2. čtení Žid 12,18–19.22–24a

Bratři! Nepřistoupili jste k hmotné hoře, z které šlehal oheň a která byla zahalena mračnou temnotou a bouří, a přitom za zvuku trouby byly prohlášeny předpisy. Když to všechno Izraelité slyšeli, zdráhali se poslouchat a prosili, aby (Bůh) už k nim nemluvil. Vy však jste přistoupili k hoře Siónu a k městu živého Boha, k nebeskému Jeruzalému: ke vznešenému shromáždění obrovského množství andělů a k obci prvorozenců, kteří jsou zapsáni v nebi; (přistoupili jste) k soudci, Bohu všech, k duším spravedlivých, kteří už dosáhli cíle, a k Ježíši, prostředníku nové smlouvy.

Evangelium Lk 14,1.7–14

Když Ježíš přišel v sobotu do domu jednoho z předních farizeů, aby tam pojedl, dávali si na něj pozor. On si všiml, jak si hosté vybírají přední místa. Řekl jim tedy toto poučení: „Až budeš od někoho pozván na svatební hostinu, nesedej si na přední místo. Mohl by být od něho pozván někdo vzácnější než ty, a ten, kdo pozval tebe i jeho, by přišel a řekl ti: ‚Uvolni mu místo!‘ Tu bys musel s hanbou zaujmout poslední místo. Ale když budeš pozván, jdi si sednout na poslední místo, takže až přijde ten, který tě pozval, řekne ti: ‚Příteli, pojd' si sednout dopředu!‘ To ti bude ke cti u všech, kteří budou s tebou u stolu. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“ Svému hostiteli pak řekl: „Když strojíš oběd nebo večeři, nezvi své přátele, ani bratry, ani příbuzné, ani bohaté sousedy, aby tě snad také nepozvali, a tak by se ti dostalo odměny. Ale když strojíš hostinu, pozvi žebráky a mrzáky, chromé a slepé. A budeš blahoslavený, protože oni ti to nemají čím odplatit. Dostaneš však odměnu při vzkříšení spravedlivých.“

Zázrak proměnění

Tento příběh otřásl velkým množstvím lidí. Uprostřed hrůzného světa určité části mladých lidí, kteří se zasloužili moci zla, září příklad 17leté Cassie Bernallové. Ona vyhrála boj proti satanskému otroctví a nakonec umírá jako mučednice. Otázka vyznání zde nehraje rozhodující roli. Je to Ježíš Kristus, který ukázal Cassie, o co jde v Božím království. To, co se stalo v Coloradu, může dát každému naději.

Cassie řekla „Ano“

Na gymnáziu v Littletonu (Colorado) v úterý 20. dubna 1999 vtrhli do knihovny v 11.30 hodin Eric a Dylan se zbrani v ruce. Cassie se vrhá na kolena pod stůl. Modlí se se sepjatýma rukama. Několik metrů vedle slyší její přítel Crystal (přežil masakr) jednoho z vrahů: „Věříš v Boha?“ Krátká pauza. Odpověď zní jasným a pevným hlasem: „Ano. Proč?“ Aniž by dále čekal, střelí jí vrah kulku do spánku. Zhroučí se na podlahu. Je jí 17 let. (...) Dále je zastřeleno dvanáct jejích spolužáků, jiní jsou těžce zraněni.

Vrazi? Spolužáci ze třídy. Zatímco střelí, křičí se smíchem: „Celý život jsme čekali, až to budeme moci udělat...“ Z nepochopitelných důvodů jsou těla ponechána na místě 36 hodin...

Zpráva se rozšířila po celém světě. Mluví se o ní i v Súdánu. V USA nosí tisíce mladých tvář 17leté Cassie na tričkách, čepicích, přívěscích...

Kdo je Cassie?

Narodila se 6. listopadu 1981 a žila dlouho jako veselá dívka, vášnivě loví ryby a loží po skalách. Ale od 13 let jsou léta jejího života poznamenána těžkou krizí, ze které se nakonec dostala díky Boží milosti.

V prosinci 1995 našli její zděšení rodiče v jejím pokoji korespondenci se dvěma kamarády, kteří na ni měli velmi špatný vliv.

Když pomíneme porno, čteme zde: „Zabij své rodiče! Vražda je odpověď na všechny tvoje problémy. (...) Nechceš nám pomoci zabít profesora? Jsem vampír. (...) Jestliže jednoho z nás

zabiješ, zaplatíš to životem. Pozor, stále tě hlídáme! Jsi dítětem temnot. Mám chuť se spolu s tebou upálit! Zabij mě spolu s tvými rodiči a pak spáchej sebevraždu!“ Vše je ilustrováno násilím, lebkami, kostrami, noži, vampíry a jinými nestvůrami.

Ona sama píše podobné dopisy. Zdá se, že flirtuje se satanskou skupinou svých budoucích vrahů. Později sama dosvědčí, že uzavřela spolu se svými přáteli smlouvu se satanem, zaslíbila mu svou duši a byla uchválena drápy skutečné „mocnosti temna“. Jeden přítel později řekl: „Opravdu se odevzdala do takového otroctví ... Ráda poslouchá šansony Marilyn Mansona, které milují i její pozdější vrazi, jako např.: »Vezmi svou zbraň! Vezmi svůj revolver!«“

V jejím deníku je zápis s datem 2. ledna 1999 (tři měsíce před její smrtí), který vrhá světlo na její temnou minulost: „Neměla jsem si pomoci od svého zla, tak jsem zraňovala sebe sama. Nepochybně to byl můj způsob, jak vyjádřit smutek, nená-

Cassie Bernallová

vist a depresi. Zavřela jsem se v koupelně a tloukla jsem hlavou do zdi. Celé dny mi nešly z hlavy sebevražedné myšlenky. Měla jsem strach to udělat, ale udělala jsem kompromis. Pořezala jsem si žiletkou ruku v zápeště, až mi tekla krev. Mám tam ještě jizvy.“

I když rodiče tušili něco nekalého již nějakou dobu (např. neschopnost její přítelkyně Monie vydržet pohled dospělého), byli navysost otřeseni. Okamžitě zareagovali. Nejdříve o tom promluvili s rodiči Monie (ti v tom neviděli nic zlého) a pak se soudem pro mladistvé. Policista jim potvrdil, že se za deset let nesečkali s takovou dětskou kriminalitou. Aby vytrhli svou dceru ze spárů zla a zachránili ji od ďábelského vlivu, pokusili se rodiče přerušit všechny její kontakty se satanskými přáteli. Použili k tomu přímo drastické prostředky, které se v tomto případě ukázaly

jako účinné. Denně prohledávali její pokoj, kontrolovali její korespondenci, poslouchali její telefonické rozhovory (přistihli ji při rozhovorech, které ji dávaly rady na způsob sebevraždy). Nenechávali ji déle než pět minut samotnou, hlídali její příchody a odchody. Překazili ji několik výjezdů. Má dovoleno vycházet jen na setkání s mladými křesťany. Především však musí změnit školu. Pošlou ji do malé soukromé školy v sousedním místě Christian Fellowship School (CFS).

Cassie reaguje s krajní prudkostí. Je až nepřičetně agresivní, celý týden v domě huláká, uráží hrubě rodiče, slibuje jim, že je zabije a spáchá sebevraždu. Každý den při cestě do školy je křik anebo naopak zaryté mlčení, němota. V jedné poznámce, kterou našli až po její smrti, stojí: „Celou tu dobu jsem chovala nejčernější nenávisť k rodičům i k Bohu. Žádné slovo nemůže vystihnout temnotu, kterou jsem cítila...“

„Byli jsme zapojeni do duchovní bitvy“

Cassie se dále pokouší osvojit a píše sebevražedné básně. Je tím agresivnější, čím více se jeví svým kamarádům jako černá ovce. Stáhne se do své ulity, přeruší všechna přátelství a zůstává sama, bez naděje a zoufalá.

Po prvních dnech tvrdé reakce změnil rodiče poněkud svůj postoj. Zatímco drakonická opatření zůstávají v platnosti, rozmnožují projevy pozornosti a něžnosti. Matka říká: „Snažili jsme se svůj jazyk držet na uzdě, odpouštěli jsme urážky, a to i v okamžiku zoufalství.“

Povzbuzují ji ve všem, co je pozitivní. Chápou zcela nově svou rodičovskou odpovědnost a vyčítají si, že pro dceru již dříve neudělali více. Otec dokonce na nějakou dobu přestane chodit do práce a stará se o svou dceru jako kdyby byla 4–5leté dítě. Navíc zintenzivnili své modlitby. Během jejích výbuchů zlosti se tiše

Cassie se svou matkou

za ni modlí. Ve dne v noci prosí Pána, aby jejich dítě zachránil. Žebrají o Boží ochranu.

Matka dosvědčuje: „Vzpomínám si: Jednoho dne jsem nechtěla vstoupit do jejího pokoje. Atmosféra byla sklíčující. Nakonec jsem tam vstoupila. Posadila jsem se na její postel a začala jsem plakat. Ale také jsem se modlila, aby Bůh chránil moji dceru od špatných přátel. Cítila jsem, že jsme zapojeni do duchoví bitvy.“

Mezitím její někdejší přátelé dělají všechno proto, aby ji získali zpět. Jejím rodičům vyhrožují smrtí, ve dne v noci přicházejí anonymní telefonáty. Z okna jedoucího auta hodili na dům kanystr s žiravinou a křičeli: „Vrazi!“ A nejsou to jen hrozby. Jeden čtrnáctiletý hoch se pokusí kuchyňský nožem zabít svého otce (Lackewoo, září 1997). V pokoji Cassie se objeví satanské nápisy. Později zabije gymnazista svého tchána a sám spáchá sebevraždu. Po několika dalších měsících 17letý mladík zabije svou matku. Cassiini rodiče jsou zoufalí a odstěhují se.

„Našla jsem pravdu v jejich slovech“

Všechny lidské prostředky, i když nakonec se ukazují nezbytné, provokují Cassie jen k ještě tvrdšímu odporu. Jen Bůh může dívku vytrhnout z jejího pekla. Jak zasáhne? Jak je možno – kromě rodičovské lásky – proniknout k srdci dívky a vyburcovat ji? Byly to především dvě události, které byly rozhodující: Jamie, kamarádka z CFS, s něžností a taktem pochopí Cassiinu nouzi. Neváhá hovořit s ní o Bohu a nedá se odradit její lhostejností a zdánlivým odmítáním, s jakým Cassie reaguje.

Cassie později sama dosvědčila: „Naštěstí se našla dívka, které mě vzala pod svá křídla. Byla velice otevřená. U nikoho jiného jsem něco takového nenašla. Diskrétně mi dala na srozumě-

nou, že Bůh může dopustit takovou zkoušku a že později budu litovat zla, kterého jsem se dopustila. Nacházela jsem v jejích slovech pravdu a začala jsem ji naslouchat.“

Druhá událost: 8. března 1997, tři měsíce po změně školy přišlo překvapení, které vyvolaly nové přítelkyně tím, že přišly požádat, aby směly vzít Cassie na exercicie. Rodiče měli nejdříve podezření, zda se nejedná o pokus o útěk. Ale po mnohém přemýšlení vzali na sebe riziko a dali svolení, i když byli poněkud zneklidněni spoluúčastí dvou mladíků typu punk. Celý víkend se modlili a obávali se nehoršího.

Ale když si pro Cassie na konci víkendu přijeli, zažili něco neuvěřitelného. Matka vypráví: „Cassie se na mě vrhla. Objala mě, dívala se na mě z očí do očí. ‚Mami, já jsem se změnila! Já jsem se úplně změnila. Já vím, že mi to nebudeš věřit, ale já ti to dokážu.‘“ A otec: „Když odjížděla, byla zazděná ve svém mlčení, hlavu sklopenou. Ale dnes byla celá nadšená tím, co se sta-

lo. Jako když v temné místnosti někdo rozsvítí světlo! A hned byla schopná vidět krásu, která ji obklopuje.“

Nová Cassie sestupuje z hory

Co se stalo? V Rocky Mountains se sešlo na 300 mladých lidí. Bylo to právě tam, kde Jan Pavel II. před čtyřmi roky při Světovém dni mládeže v Denveru strávil den samoty. Jsou venku v přírodě. Po celonoční modlitbě byli vyzváni v kázání k boji proti mocnostem zla. Ale to, co jednou ranou zbořilo obranou zeď u Cassie, byl zpěv. Vyšla ven, aby o samotě plakala. Když k ní přistoupila přítelkyně, slyší, jak v slzách šeptá: „Odpust, Pane!“

Mezitím ostatní mladí lidé přinášejí k oltáři to, čeho se chtějí zříct: drogy, cigarety atd. Cassie nemá co přinést, ale její slzy vyplavily ven všechno nahromaděné zlo. Jako ve zpovědi vyznává před Jamie své neřesti.

Na konci bohoslužby vystoupí se třemi přítelkyněmi na horu. „Prostě jsme tam zůstaly několik minut ponořeny do ab-

solutního ticha jako ponořené do fascinujícího Božího tajemství. Bylo to fenomenální: naše malost a velikost nebe. Velikost Boha byla hmatatelná!“

Začíná nový den. Z hory sestupuje nová Cassie. „Konstatuji, že celý její obličej se změnil. I když ještě s chvěním, ale z jejich očí září nová nezlomná naděje. Bylo v ní něco zcela nového. To byl Tábor! 8. března bude oslavovat jako své nové narozeniny, jako své nejvlastnější narození.“

Skrze krásu opět nalezena krása

Čím si Bůh posloužil, aby svému dítěti vrátil krásu Božího dítěte, jeho věčnou krásu? Zcela prostě: krásou – onoho zpěvu, hudby, mohutné hory, hvězdného nebe, vlhde jarní noci, ticha na vrcholu...

Její rodiče nejdříve nevěřili této změně. Obávali se, že to může být nějaká lest, aby získala více samostatnosti. Ale museli konstatovat, že jejich Cassie je zcela jiná. Konečně vyzáruje z jejích modrých očí dětský jas. Po celých měsících odcizení opravdová Cassie! Opět našla svůj hezký úsměv, který se po léta ztratil. Je hezká, čistá, srdečná, pokorná. Obdržela svobodu, kterou dříve nepoznala. Celá atmosféra domova se změnila. Její sklony se orientují zcela jinak. Od „deat rocku“, koster, vampírů se přiklání k fotografiím, k poezii, k přírodě, je nadšena Shakespearem, ale Macbeth je pro ni temný.

Pravidelně navštěvuje farní setkání mladých. Jezdí na lyže, studují Písmo. Při tom všem se stará jako jiní mladí o své vlasy, vzhled, oděv, váhu. Flirtování ji nezajímá. Má strach, aby kvůli dřívějším zraněním nepropadla sexu. To vše se neobejde bez boje. Trápí ji pokušení a vnitřní zkoušky. „Zdá se mi, jako by mě Bůh odpojil. Vůbec ho necítím, Je velmi daleko. Chci všechno dělat s NÍM, ale teď je to skutečně tvrdé.“

Cassie se svou rodinou

Ale 28. června 1998 si mů-
že zapsat: „Jsem Bohu vděčná
za všechno, co udělal pro mne
i pro druhé. I když se mi dařilo
špatně, ON byl zde.“ Klade
si otázku o svém budoucím po-
volání. „Co pro mě Bůh vybral?
V čem spočívají moje dary a ta-
lenty? Zatím žiji ze dne na den
jako druzí. Doufám, že jednoho
dne to budu vědět.“

Objeví tajemství sebedarování

Velice je jí líto bývalých přátel.
Je to pro ni vždy boj, když
jedou kolem jejího domu a vy-
smívají se jí. Má vytříbený smysl
pro přátelství a sní o tom, že
i její někdejší přátelé objeví její
poklad. Ale cítí se slabá k tomu,
aby se s nimi setkala. Intenzivně
se za ně modlí.

Objevuje tajemství sebedarova-
ní. „Nepřicházím do skupiny,
abych něco dostala, ale abych
něco přinesla, dala. Když neza-
čneš žít pro druhé, skončíš vy-
čerpaný u svého JÁ...“

Se svou skupinou se věnuje
službě drogově závislým. Hraje
s nimi košíkovou. Jeden měsíc
před konečným dramatem mluví
o tom, že si dá ostříhat své kaš-
tanové vlasy a dá je na zhotove-
ní paruk pro ty, kteří podstupují
chemoterapii.

Na podzim 1998: „... Já vím,
že musím dát všechno Kristu,
ale je to těžké. Když už jsem tu
a tam u toho, všechno dát, zase
se pokouším mít kontrolu nad
svým životem. Kdybych alespoň
mohla odložit svou pýchu! Mohla
bych pociťovat pokoj a překonat
bariéru, která mi brání růst
v Bohu. Potřebuji být stále po-
ctivá vůči sobě a vůči Bohu. Ne-
můžu dělat kompromisy. On je
Bůh! Jinak bych byla vlašná. On
by mě vyplívl ze svých úst... Ne-
mohu se jeden den chovat jako
všichni ostatní a druhý den být
angažovaná křesťankou.“

Velice ji ovlivňuje četba. Ko-
piruje si místa, která ji obzvlá-
ště oslovují. Např.: „Bez lásky na-
šich rodičů, bratrů a sester, man-
želů, přátel nemůžeme žít. Bez
lásky umíráme. Ale láska je často

NAVENEK JAKO NEVĚŘÍCÍ

Demokratický prezidentský kandidát John Kerry, který se
hlásí ke katolické církvi, nechce v případě zvolení svou víru tak
veřejně proklamovat, jak to dělá George Bush. To prý přesahuje
nezbytnou hranici. Kerry varoval před „omezováním svobody
názorů“ skrze zdůrazňování náboženského přesvědčení, které
vyvolává u voličů nechuť.

KOSTEL PRO 100 000 VĚŘÍCÍCH

V Brazílii v diecézi Santo Amaro se buduje kostel, který pojme
100 000 věřících. Děje se tak z iniciativy charismatického kněze
Marcella Rossiho, který je známým skladatelem náboženských
písní. Podle vyjádření biskupa Fernanda Antonia Figueoreda
nabídne nový kostel více možností pro náboženské slavnosti. Za
knězem Rossim přichází každý měsíc na půl milionu lidí.

NEŽÁDOUCÍ PAMÁTNÍK

Soudce v Haris County ve státě Texas nařídil, aby byl před bu-
dovou soudu do deseti dnů odstraněn památník Bible. Památník
prý porušuje ústavou stanovené odloučení církve a státu, proto-
že vyzývá k četbě Bible. Příslušný obvod se chce odvolat. Památník
byl postaven ze soukromých prostředků a vyjadřuje tak svo-
bodný názor dárců.

MÉDIA PROTI CÍRKVI

Institut pro analýzu médií „Medien Trend“ v Bonnu uveřejnil
zprávu o průzkumu 19 nevlivnějších médií. Ta vytlačují církev
a náboženskou problematiku zcela na okraj. Podíl náboženské
tematiky na celkovém obsahu klesl pod 1 %. Média si již neví-
sí ani největších křesťanských svátků. Katolická církev se dostane
před kamery a mikrofony jen v tom případě, že se jedná o ně-
jaký skandál. Papež a biskupové jsou citováni, jen když se z toho
dá udělat kuriozita. Vyhledávají se jednotlivci a společenství, kte-
ří smýšlejí jinak než jejich oficiální církevní místa.

Podle Kath-net

tak omezená, rozbitá, smíšená se
žárlivostí, nevkušem, záští... Ně-
kdy je lidská láska tak nedoko-
nalá, že nám to dá velkou náma-
hu, abychom v ní rozeznali lás-
ku“ (Henri Nouwen). Na okraj
si poznamenala: „Nehledej lid-
skou lásku kvůli komfortu, raději
hledej lásku Boží.“

Když se jí dotklo místo, které
zavrhuje okultismus jako neslu-
čitelný s vírou, napsala: „Kristus
chce, aby se ti, kteří jsou nejvíce
utištní a bez útěchy, obrátili
k jeho světlu. To jsou ti, kteří
si vyvolil. On posedlé nekriti-
zoval, nýbrž je osvobodil. On
potřebuje rozhodnutí, zda chce-
me jen pěknou církev, nebo ces-
tu kříže. To musí být jasné. Ježí-
šova cesta je cesta kříže.“ A je-
ště: „Každý z nás musí žít tak,
aby byl v kterémkoliv okamžiku
přípraven vstoupit do věč-
nosti“ (H. Arnold). Cassie ne-

byla schopna zcela překonat
svou úzkost a nejistotu, ale vě-
děla, kým byla a pro co žije. To
bylo tak silné, že jí to nikdo ne-
mohl vytrhnout.

„Když zvítězíš nad strachem
ze smrti, jsi volný!“

Týden před konečnými veli-
konocemi vedla v kuchyni u stolu
překvapivý dialog s matkou:
„Mami, já nemám strach ze
smrti, protože pak budu v ne-
bi.“ Matka jí odpověděla: „Já
bych to nevydržela žít bez te-
be.“ – „Ale mami, nevíš, že bych
pak byla na tom nejlepším mís-
tě? Nebyla bys kvůli mně šťast-
ná?“ Již v jedné poznámce z ro-
ku 1998 čteme: „Já zemřu pro
svého Boha. Zemřu pro svou
víru. To je to nejmenší, co mo-
hu udělat pro Krista, který za
mne zemřel.“

Pak přišel náhlý konec. Dva
mladí vrazi vtrhli do školy, aby

postříleli ty, kteří vyznají svou ví-
ru v Boha. Cassie je první z nich.
Její přítelkyně Vallen vykřikne:
„Můj Bože, Můj Bože!“ Také ji
se vrazi ptali, zda věří v Boha.
Jako zázrakem přežila, ačkoliv ji
kulka zasáhla. Rachel se odváží
oběma vrahům Erikovi a Dyla-
novi říct, že se jí protiví jejich ná-
silnost. Jeden mladík z Cassiiny
modlitební skupiny se vrhne na
svou sestru, aby ji chránil svým
tělem, a zasáhne ho kulka, která
patřila jí. Jiný hoch bere na sebe
riziko a chytí granát, aby uchránil
své kamarády. Jeden mladý
profesor je zastřelen, protože za-
tarasil vrahům cestu, takže ostatní
žáci mohli uprchnout nouzovým
východem.

Cassiini rodiče mladým vra-
hům odpustili. Rodiče vrahů na-
opak napsali všem rodičům za-
vražděných dojemný dopis. Až
do poslední chvíle netušili, co se
s jejich dětmi děje. Ke třinácti
křížům na hřbitově přidali dal-
ší dva, aby se modlili za vrahy
a odpuštění. Poslední věta z do-
pisu adresovaného matce Cassie
praví: „Vidím její smrt nikoliv ja-
ko porážku, nýbrž jako vítězství.
Vím, že její smrt není zmařením,
nýbrž triumfem odvahy. Pokud
jde o mne, Cassin život hlásá,
že je lepší zemřít za to, v co vě-
říš, než žít ve lži.“

Kniha, kterou Cassiina matka
napsala o své dceři, končí pros-
tými slovy: „Cassiin příběh není
příběh můj ani mého manžela.
Je to tvůj příběh, čtenáři, a to,
co ty nyní uděláš, mu může dát
smysl...“ (Misty Berla, She sais
yes. Ploug Publishing House,
Farmington, USA)

Poznámka: Před pěti lety vy-
dal americký episkopát otřesnou
zprávu o vraždách 50 000 dětí
jen za posledních dvanáct let. To
je více než počet padlých ve viet-
namské válce. Jen v letech 1992
až 2000 bylo zabito 112 mladist-
vých svými spolužáky.

*Z Kirche heute 2/2004
přeložil -lš-*

Vrátit Evropě duši

Evropa je byrokratická, bezduchá, je třeba jí vrátit duši, slyšíme často. Co to však doopravdy znamená? Je možno dát kontinentu duši? A jak? Tím se zabývá následující příspěvek.

Nejen z katolického hlediska je duše onen nádherný životní princip, který činí z hmoty živou bytost. Ba co více – duše je to, co tuto bytost pozvedá nad úroveň všech zvířat. Protože člověk má lidskou duši, je obrazem Božím. Země pochopitelně žádnou „duši“ nemá. „Duše Evropy“, pokud vůbec nějaká je, je duši jen v přeneseném smyslu slova. Zda Evropa duši má nebo ne, závisí od Evropanů, přesněji řečeno od jejich povahy.

Často se ptám, kolik reprezentativních Evropanů by muselo být určujících pro tuto duši, aby bylo možno mluvit o „duši Evropy“. Je k tomu zapotřebí nějaká jejich technická „know-how“, hospodářská kompetence, vědecká kvalifikace, kulturní vzdělání? Nikoliv, jakkoliv by taková kvalifikace byla potěšitelná. Je tomu jako u jednotlivce: když někdo má všechny tyto kvality, ale nic víc, může být i nacistickým bossem nebo komunistickým funkcionářem.

Co dělá člověka člověkem, čemu je možno připsat skutečnou „duši“? V listu *Familiaris consortio* nám papež říká: Člověk je Boží obraz. Bůh je láska. Člověk je tedy určen pro lásku. Z hlediska těchto slov můžeme říci: Člověk se stává člověkem podle Božího plánu do té míry, do jaké je milujícím člověkem. Aplikováno na Evropu: Jestliže většina Evropanů jsou „milující“, pak má Evropa duši.

Pouhá romantika? Ano, pokud někdo rozumí láskou sentimentální pocity. Ne, neboť jestliže je láska určující a podněcující silou, pak je, jak říká Dante, prapřincipem kosmu. Nemáme také jen nějakého „milého Boha“, tělesného a senilního, nýbrž Svatého Izraele, který je *Láska*.

Jestliže posláním člověka je láska, znamená to: Láska si žá-

dá sociální spravedlnost, láska hájí svatost nevinného lidského života; věrnost nezrušitelné lásky je duši sexuality, láska určuje vzájemný vztah mezi náboženstvími a touha po Bohu je jen formou lásky v době putování temnotou a neviděním. Posláním člověka je láska. Jinak řečeno: „Neklidné je naše srdce, dokud nespočine v Bohu“ (Augustin).

Boje o evropskou ústavu jsou dostatečně známé, stejně jako jejich výsledek. Znam lidí, kteří říkají: To, co stojí na papíře, není tak důležité. V určitém smyslu je to pravda. Jen se pak musím ptát, proč je pro ty druhé, nejen bezbožné, ale i Bohu nepřátelské lidi, tak důležité, aby proti veškeré historické skutečnosti byla zmínka o Bohu zcela „umrtvena a umlčena“ (jak výmluvné slovo!)? Není snad tomu opravdu tak, že se lidé zuby nehty brání proti duši Evropy?

Někdo může namítnout: Oni jsou srozuměni s evropskými

Biskup Andreas Laun, Salzburg

hodnotami, takže to není tak špatné. Ne. Špatné to není, ale velmi nevěrohodné, nedůvěryhodné, když pomyslím na pohrdání lidským životem a na to, s jakou zaslepenou důsledností se tyto lidé pokoušejí zničit rodinu a – o krok dále – hnát Evropu doslova a do písmene do sebevraždy.

Čím jsou totiž ty „evropské hodnoty“, jestliže ne tím, co vyrostlo z jejich kořenů, totiž z židovsko-křesťanské tradice této Evropy? Jak mají tyto „hodnoty“ rozkvést, když ateistické ponravy tyto kořeny ožirají? Jak je možno hájit „lidskou důstojnost“, na které se všechny hodnoty zakládají, jestliže je člověk podle vládnoucí ideologie pouze organismus? Snad s přívlastkem „vyšší“ organismus? A proč

„vyšší“? Protože vynalezl počítač a atomovou bombu?

Tato „nadvláda“ člověka je sice „nadvládou“, ale ve strašném smyslu, pokud mu chybí duše. Duše je totiž chápání člověka jako Božího obrazu, chápání stvoření jako hmoty, která se stala slávou Boha, jeho dobrotou vůči všemu, co stvořil. Koncept Evropy jako bezbožné, a tedy bez duše jsme zažili v posledním století již dvakrát a oba pokusy skončily proléváním krve.

A nyní by chtěly určité kruhy vybudovat opět takovou Evropu opět s dalším ateismem, ale právě s ateismem. Jak to může skončit? Pokus a omyl a z toho se poučit – to je základ empirického bádání. Proč nechtějí aspoň tento princip použít pro Evropu a říct: Ateismus nás již dvakrát zklamal, potřetí to nebudeme zkoušet!

Evropa má duši, jestliže rozhodující počet lidí žije z velké, obdivuhodné a oblažující židovsko-křesťanské tradice anebo alespoň po ní touží a ví, že „tak“ by to bylo správné.

Evropa nepotřebuje žádnou novou duši ani, chraň Bůh, nějaké „oduševnění“ podle rozhodnutí nějaké komise! Evropa má svou starou, velmi cennou duši, která je schopná „oduševnit“ celý svět a učinit z něho planetu, na které je možno žít, a to velice dobře. Musíme to jen udělat jako při ochraně ohrožených druhů: ty které již téměř vymírají, se vracejí do své původní vlasti a tam se pro ně vytvářejí ty nejvýhodnější podmínky pro přežití. Evropa se musí znovu stát tím, čím je, a tento proces nazývá papež „novou evangelizací“.

Velký světec sv. František Saleský měl ve zvyku při svém putování pozdravovat „anděla“ té které krajiny. Bylo by dobré, abychom tohoto spojence Evropy prosili, aby nám pomáhal. „Anděl strážný Evropy“ skutečně existuje a my ho naléhavě potřebujeme.

Z Vision 2000 – 4/2004
přeložil-lš

Z moudrosti církevních Otců

Apoštolové, kteří byli posláni, aby vyhledávali ztracené, slepým a nemocným přinášeli uzdravení, jistě s těmito lidmi nemluvili podle jejich mínění, nýbrž podle Zjevení pravdy.

Jedná správně ten, kdo radí slepým, kteří již stojí na pokraji propasti, aby pokračovali ve své nanejvýš nebezpečné cestě, jako kdyby tato cesta byla správná a oni tak mohli šťastně dospět k cíli? Nebo který lékař bude jednat s pacientem podle jeho zálib, místo aby dbal na zásady správného léčení? Že Pán přišel jako lékař k nemocným, to dosvědčuje sám slovy: *Nepotřebují zdraví lékaře, ale nemocní. Nepřišel jsem volat k obrácení spravedlivé, ale hříšníky* (srov. Lk 5,31). Jak mají nemocní znovu nabýt sil a hříšníci konat pokání? Snad tak, že budou dále setrvávat ve svém stavu, místo aby úplným obrácením dosáhli změny života, ve kterém si přivodili nemalé nemoci a početné hříchy?

Nevědomost, matka všeho toto, se vyhání poznáním. Proto přinesl Pán učedníkům poznání; podle něho léčil nemocné a odvracel hříšníky od hříchů. Mluvil k nim však nikoliv podle jejich dřívějších názorů a neodpovídal na jejich dotazy podle jejich předsudků, nýbrž podle nauky spásy bez obalu a bez ohledu na lidskou osobu.

Sv. Irenej Lyonský: Proti herezím III. kap. 5

Je to láska, která dělá divy

V ruském městě Berezniky získala farnost „Královny Míru“ nový kostel a farní a sociální centrum. Jedná se o nejnýchodnější katolickou farnost Evropy na západním úpatí Uralu. Jejím farářem je od jara 2000 farář Erich Maria Fink. Většinu prostředků věnovali prostí věřící z Německa skrze „Kirche in Not“.

„Dobryj večir, uvažajemyje damy i gaspoda!“ Těmito slovy a zářícím úsměvem pozdravila moderátorka Irina Krikimova publikum v kulturním domě v Bereznikách. Berezniki jsou průmyslové město s 220 000 obyvateli, vzdálené od Moskvy 2000 km na východ, což je celý den jízdy transsibiřskou magistrálou. Všechny 500 míst v sále je plně obsazeno. Na všech tvářích se zračí radostné očekávání pestrého programu dnešního večera a přirozeně také zítřejšího dne, kdy dojde k velké události. Tou událostí je posvěcení nového katolického chrámu. Z toho důvodu pozvala v předvečer městská správa občany na kulturní večer, a všichni přišli: občané z Berezniků, městští poslanci, zástupci tisku, rádia a televize a také asi 130 věřících z Německa, Rakouska a Švýcarska, kteří připutovali v rámci pouti po stopách sv. Sergeje z Radoněže a sv. Serafima ze Saratova, aby jako vrcholný bod prožili na svátek sv. Trojice slavnost posvěcení nového chrámu. Mladí umělci nadchli publikum četnými hudebními produkcemi, baletními vložkami a folklórem a divadelním představením o sv. Bernadete z Lurd. Všechno vypadá velmi profesionálně a svědčí o tom, jak velice jim záleží na tom, aby připravili radost svým hostům ze Západu. Jeden z hostů udělal nakonec výstižnou poznámku, že něco takového by bylo v německých velkoměstech sotva myslitelné, aby mladí lidé u příležitosti posvěcení chrámu připravili tak bohatý program. Zde v Bereznikách to bylo možné především proto, že jeden německý kněz následoval Boží volání. P. Eri-

chu Maria Finkovi z Allgäu patřily především ovace umělců i publika.

Počátky v bezbožné zemi

Tomu, kdo zná podezíravost, s jakou pravoslavná církev v Rusku sleduje všechny aktivity katolické církve, musí připadat jako zázrak, že zde na Uralu, kde žije jen malá menšina katolíků, byl zbudován katolický chrám s farním centrem. Jak mohlo k tomu divu dojít? Farář Erich Maria Fink, nar. roku 1961, zažil již ve svém mladém životě leccos. Působil jako diecézní postulátor v procesech blahorečení a svatořečení v Augšpurku a tři léta působil v mariánském poutním místě Marienfried. V roce 2000 byl uvolněn k dispozici pro službu v Rusku. „Já jsem tam nechtěl,“ přiznává P. Fink otevřeně při vzpomínkách na počátky působení v Bereznikách. Když nastoupil do farnosti „Královny Míru“ v Bereznikách, přišel s prázdnými rukama. „Neměl jsem vůbec nic, bydlel jsem u jedné staré paní a zpočátku jsem vůbec nevěděl, co mám dělat.“ Jeho jediným úkolem bylo pečovat pastoračně o několik *babušek*

a *dědušků*, kteří zbyli z katolické obce. V této duchovní spoušti jiných věřících nebylo, protože zde náboženství nehrálo žádnou roli. Staří lidé, zavlečení sem z oblasti Volhy a z Krymu, si navzdory komunistickému pronásledování zachovali svou víru, takže Berezniki dostaly katolického faráře právě v osobě Ericha Marii Finka.

Bůh zaklepal

Tak to začalo. Bůh však s ním měl své plány. Jednoho dne ho

Irina Krikimova

oslovilo několik dětí z ulice a prosily, zda by u něho mohly přespat. „To bylo na pováženou,“ vysvětluje farář Fink, protože tyto děti platily za velmi nebezpečné, neboť se dopouštěly krádeží i vražd. V Rusku jich žije si 4,5 mil. – děti bez rodin, protože jejich rodiče propadli alkoholu a nebyli schopni své děti uživit nebo také už zemřeli. Především kvůli národní chorobě alkoholismu má životní úroveň

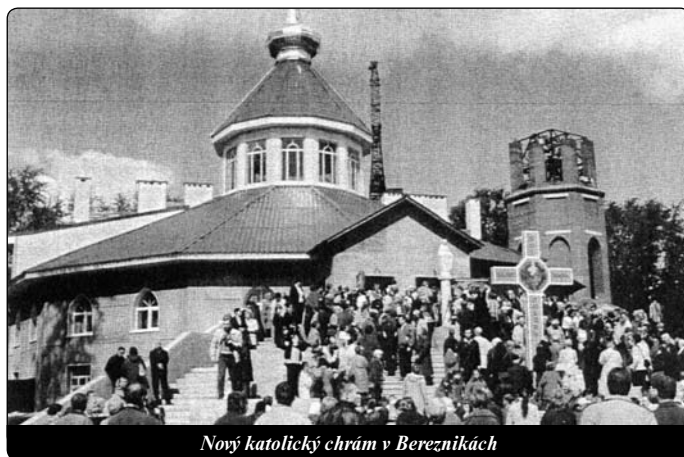
mužů v Rusku úroveň rozvojové země. Dětem žijícím na ulici nezbyvá nakonec nic jiného než se protloukat kriminální činností, jako jsou krádeže, ilegální prodej a prostituce. Mnozí z nich žijí v drogové závislosti a mají i jiné nemoci. Přes všechny tyto obavy pochopil Erich Maria Fink, že za žádosti těchto dětí musí vězet Bůh, a přijal je k sobě. Nastal mu nový úkol.

„V naší malé farnosti bylo nejdříve vůči těmto dětem mnoho výhrad,“ uvádí P. Fink, ale stalo se něco neuvěřitelného. Děti, se kterými si nevěděl rady stát ani policie, zůstaly u něho a neutekly. U „táty Ericha“ citily bezpečí, srdečné teplo, které nepoznaly ve svých rodinách ani domovech, kam je strčili. Mnoho z nich se natolik ukáznilo, že mohly navštěvovat školu a některé se dočkaly adopce. „Byla to láska, která způsobila tento zázrak,“ říká farář Fink a jeho oči prozrazují vlídnost a vděčnost. Dalším malým zázrakem bylo, jak se změnilo od té doby smýšlení katolické církve v Bereznikách. Akce pro děti z ulice se brzy stala známou, psaly o ní četné noviny a referovala o ní i televize. Až do Moskvy se dostala zpráva o německém katolickém faráři. V osobním rozhovoru požádal prezident Putin moskevského arcibiskupa Kondrusiewiczze, aby se katolická církev starala o děti z ulice v Rusku. Tím byl míněn i P. Fink.

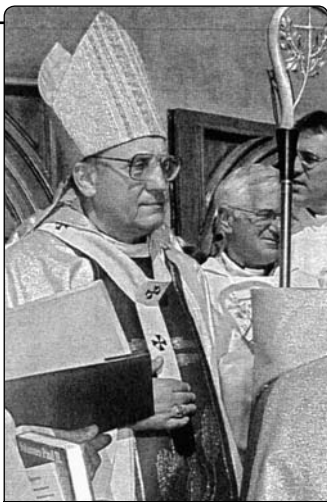
Velký den v Bereznikách

V den posvěcení chrámu zářily tváře věřících jako o závod. Měděná střeška dvanáctihranného chrámu Královny Míru rudě zářila v slunci. Na 150 míst k sezení uvnitř chrámu nemohlo stačit pro 500 lidí, kteří se tu sešli ke slavnosti, na kterou přijel i moskevský arcibiskup Kondrusiewicz.

Slavnost je odrazem působení faráře Finka, který se nedívá na vyznání nebo náboženství bližních, když se jedná o to, někomu pomoci. Na jednom kůru

Nový katolický chrám v Bereznikách

Moskevský arcibiskup Kondrusiewicz

u oltáře hraje protestantská dechovka z Hannoveru, na druhém zpívá komorní sbor ruské pravoslavné církve z Permu. Mezi návštěvníky je také starosta, dále představený místní muslimské obce a také mnoho nevěřících. Ale pro ně všechny je to velký den, zvláště však pro členy katolické církve, kteří přijali německé poutníky do svých rodin a k svému stolu. Když byly překonány první potíže vzájemného dorozumění, došlo k sblížení mezi Rusy a Němci, zde, kde po druhé světové válce mnoho Němců zahynulo v pracovních táborech.

Farář Fink se snaží, aby v děkovné řeči na nikoho nezapomněl. Jsou to především přátelé z jeho vlasti a k nim patří Kirche in Not, která podpořila stavbu 50 000 € a dnes poslala do Berezničků jednoho zástupce; děkuje městské správě, architektovi, malířům ikon, mezi kterými jsou i muslimové, a všem rukám z Berezničků, které ještě dlouho do noci pracovaly v kostele. Mnozí si utírali slzy z očí, když P. Fink pozval k mikrofonu 91letou Evženii Wächsterovou slovy: „Evženie je základ, proč můžeme slavit dnešní svátek. Ona je jednou z nejstarších žen, které si v době komunismu uchovaly víru. Chodí denně na mši svatou a jejím nejrůznějšími přáními bylo dožít se posvěcení chrámu.“ Ale především děkuje Bohu, protože všichni cítí, že tento kostel vzhledem k četným

překážkám v době stavby vznikl především z jeho vůle.

Z malé hrstky starých lidí se stalo městské společenství, které stále roste. Práce ve farnosti se aktivně účastní více než 400 lidí. Každou neděli je na mši svaté průměrně 100 katolíků. Mnozí další se pro ni angažují a projevují svůj zájem. Jen v den posvěcení chrámu přijalo 40 věřících svátost biřmování. Mnozí z nich byli ještě před nedávnem šikanováni víře nepřátelskou diktaturou sovětského státu a dospěli naplnění své duchovní tužby v neposlední řadě díky P. Finkovi.

Jednota víry a konání

Také Irina, moderátorka slavnostního večera v Paláci kultury v Berezničkách, se vydala za hledáním smyslu života, nejdříve v četných filozofů a jiných světových názorů. První setkání s vírou měla jako dítě u babičky, ruskoněmecké katoličky. Její rodiče však byli přesvědčení komunisté a víra nehrála v jejich životě žádnou roli, a to ani po převratu v roce 1991. To se však změnilo, když její matka těžce onemocněla a nikde nemohla najít uspokojivou odpověď, ani u pravoslavných kněží. „A pak přišel P. Erich,“ vypravuje Irina se zářícíma očima. Hned vycítila, že u tohoto muže jsou řeč i jednání jedno, což ji nakonec přesvědčilo a učinilo z ní nového člověka. Cesta do katolické církve jistě nezůstala bez problémů. Její muž Alexander, původem z Ázerbájdžánu a věřící muslim, byl nejdříve velice

skeptický vůči své věřící ženě, „ale to se změnilo po návštěvě faráře Finka“. Nyní je i Alexander plný chvály na faráře Finka a stykem s katolickou vírou získal zcela jiný pohled na křesťanství. Irina je jednou z neaktivnějších farnic a je plná hluboké radostné a nakažlivé víry. A člověk musí této svěží rudovlasé ženě prostě věřit, když ujišťuje, že by nejradyji žila v klášteře.

Setba vzhází

Irina je jen jeden příklad rozkvětu, který začíná za smutnou fasádou průmyslového města, ze kterého nevyzařuje pražádná naděje. Když se člověk podívá na toto nudné „sídlíště“ v sovětském stylu, mohl by si zoufat. Ve městě je pramálo z toho, co by mohlo člověka podle západních měřítek potěšit, a mnozí nacházejí jediné potěšení v alkoholu. Ale snad právě tento nedostatek příležitosti k zábavě je živnou půdou pro víru katolické obce v Berezničkách. Erich Maria Fink tomu pevně věří. „Lidé zde mají velkou duši. Berou skutečnost více od srdce a opravdověji.“ Teď už to není jen aktivita německého kněze, co něčím hýbe v Berezničkách. Členové farnosti začínají rozvíjet vlastní iniciativy. Před nedávnem uvedli mladí lidé v život iniciativu „Pro live“. Postávají s informacemi před supermarketu a získávají lidi pro ochranu nenarozeného života, zatímco jiní se za tuto akci modlí. Věc měla úspěch. Jedna televizní stanice o této iniciativě informovala, a to v pozitivním smyslu. „Lépe bychom za ochranu života nemoh-

li apelovat ani ve jménu katolické církve,“ usmívá se spokojeně P. Fink, kterému tato záležitost obzvláště leží na srdci. Potraty jsou v Rusku velice rozšířené. Počet registrovaných potratů je téměř dvojnásobek počtu porodů. Skutečné temné číslo může být ještě mnohem větší. Důvod vidí P. Fink v nedostatku vědomí o hodnotě nenarozeného života a o škodlivých tělesných i duševních následcích, které potrat matce přináší. Na základě iniciativy mladých lidí „Pro live“ přicházejí k panu faráři ženy a sdělují mu,

P. Fink s 91letou Evženií Wächsterovou

že nejdříve chtěly dítě potratit, ale pak se rozhodly, že je přivedou na svět. V Berezničkách se šíří láska, jsou tu projevy probuzení. Mladá Nataša skončila se svým hříšným životem, aby se zcela zasvětila Bohu, Jurij, bývalý důstojník Rudé armády, nemohl dále snést prázdnotu života a dnes se učí jako dítě dělat znamení kříže. Starší děti z ulice začínají dále předávat přijatou lásku a přijímají k sobě děti, které se nedávno dostaly na ulici.

Je ještě mnoho práce

O těchto pozitivních příkladech se mohou dovídat i poutníci ze Západu, kteří se shromáždili v den posvěcení kostela na náměstí před radnicí v Berezničkách a čekají na autobusy, které je opět odvezou do vlasti. Snad nikomu z nich se při příjezdu ani nesnilo, že tento kousek země, kam

Akademie v kulturním domě v Berezničkách

západní turista nezabloudí, budou opouštět s bolestí v srdci. Po třech dnech pobytu vidí v očích hostitelů slzy. I přes jazykové bariéry měli za tento krátký čas možnost uzavřít přátelství, ve kterých mluvení nestojí na prvním místě. To, co tyto lidi sblížilo, byly pocity a svědectví velkého zážitku, dni plné modlitby a vzájemnosti. Jen slib, že se budou navštěvovat, může trochu potěšit.

P. Tomáš Maria Rimmel je zve na Světový den mládeže 2005 do Kolína a mnoho poutníků je nadšeno myšlenkou pořádat v budoucnu pravidelné zájezdy do Berezniuků.

Zde pak zůstává P. Erich Maria Fink, který se už v Rusku cítí jako doma. Na dotaz, zda by si neměl dopřát chvíli oddechu, odpovídá: „Teď to teprve začíná. Musíme kostel a sociální centrum, které nám Bůh daroval, naplnit životem a službou pro lidi.“ Nyní bude konečně možno ve velké kuchyni a jídelně nasycit hladové žaludky. Členové farnosti se stávají partnery v rozhovorech a rádci, protože duchovní nouze lidí je ještě větší než hmotná. „Neděláme to proto, abychom je obrátili ke katolické víře. Ale když někdo hledá pomoc u katolické církve, dostane ji.“ Jeho farnici mají působit jako „andělé lásky“ a navštěvovat tyto lidi u nich doma a být jim nápomocni v jejich životních situacích. Byla již založena skupina anonymních alkoholiků. „Obec se bude touto službou stmelovat a tím poroste i víra.“ I po duchovní stránce se s novým kostelem mnohé změní. Již nyní tu pracují modlitební skupiny, které jeden den v týdnu pečují o věčnou adoraci. Cílem je udělat kostel Královny Míru místem, kde se ustavičně konají modlitby, 24 hodin denně, sedm dnů v týdnu. A ještě jeden sen má P. Fink. Chtěl by oživit farní centrum řádovým společenstvím, aby nad farností i nad městem spočívalo trvalé pozhnání.

*Z Kirche heute 7-8/2004
přeložil -ls-*

Nad instrukcí Redemptionis Sacramentum

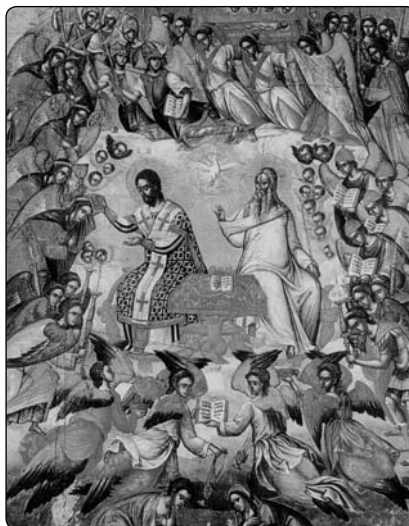
V encyklice Jana Pavla II. *Ecclesia de Eucharistia* čteme:

Považuji za svou povinnost nahlavě vyzvat k tomu, aby se při slavení Eucharistie věrně dodržovaly liturgické normy. (...) Liturgie není nikdy něčím soukromým vlastnictvím, ani celebranta, ani společenství, v němž se tajemství slaví. (...) I v naší době by mělo být znovu objeveno dodržování liturgických norem a chápáno jako odlesk jedné katolické církve, jež se zpřítomňuje v každém slavení Eucharistie. Kněz, který slouží mši svatou věrně podle liturgických předpisů, a společenství, které se podle nich řídí, ukazují výmluvným způsobem svou lásku k Církvi. Právě kvůli tomu, aby se posílil tento hluboký smysl pro liturgické předpisy, požádal jsem příslušná dikasteria Římské kurie, aby k tomuto důležitému tématu připravila konkrétnější dokument s odkazy právního charakteru. Nikomu není dovoleno podceňovat tajemství, svěřené do našich rukou: je příliš velké, než aby si někdo mohl dovolit zacházet s ním podle osobní svévole, která by nerespektovala jeho posvátný charakter a univerzální rozměr. (Jan Pavel II., Ecclesia de Eucharistia 52)

Tento dokument vyšel jako závazná instrukce *Redemptionis Sacramentum* v březnu letošního roku. V instrukci čteme: *Není možno zastírat, že existují nešvary, a to dokonce velmi závažné, proti podstatě liturgie a svátosti, jakož i proti tradici a autoritě Církve, které dnes často liturgické slavnosti v té či oné církevní oblasti škodí.*

Někteří duchovní u nás jsou toho názoru, že instrukce *Redemptionis Sacramentum* se týká především církvi na Západě, jako by u nás bylo všechno v pořádku. Při čtení dokumentu však najdeme řadu míst, ze kterých poznáme, že i u nás se zahnízdily nešvary a nekázeň, které je třeba odstranit. Všimněme si některých z nich:

Shromáždění věřících má právo, aby především při nedělním slavení liturgie zněla vhodná a pravá sakrální hudba a aby oltář, paramenta a roucha odpovídaly předpisům a zářily důstojností, krásou a čistotou (57).

Je nutno zabránit zavrženíhodnému zvyku, aby kněz, jáhen či laik podle vlastního mínění měnili či přizpůsobovali texty posvátné liturgie, které jim byly svěřeny k přednesu. Pokud tak činí, odnímají slavení liturgie její stálost a nezřídka znehodnocují pravý smysl liturgie (59).

Vě mši svaté jakož i dalších liturgických slavnostech není dovoleno žádné jiné vyznání víry než to, které obsahují schválené liturgické knihy (69).

Je vhodné, aby se při pozdravení pokoje každý prostým způsobem pozdravil jen se svými nej-

bližšími sousedy: Kněz se může pozdravit s ministranty, ale vždy v prostoru presbytáře, aby slavnost nebyla narušována (72).

Slavení mše svaté nesmí být v žádném případě uvedeno do souvislosti nebo do vztahu se společným jídlem. Kromě stavů nouze nesmí být mše svatá sloužena na jídelním stole, v jídelně, kde se jí, a také ne v místech, kde se nachází jídlo. Při slavení mše svaté nesmí být běžný pokrm vidět (77).

Při slavení mše svaté pro velký zástup, např. ve velkých městech, je třeba dávat pozor, aby z nevědomosti nepřistupovali ke svatému přijímání také nekatolíci a dokonce nekřesťané. Je úkolem pastýřů s rozvážností a rozhodností napravit takový zlozvyk (83,84).

Prvnímu svatému přijímání dětí ať předchází svátostná zpověď a rozhršení (87).

Je nezbytné zachovávat používání patény při přijímání věřících, aby se předešlo tomu, že hostie nebo nějaký její úlomek upadne na zem (93).

Věřícím není dovoleno, aby si sami brali a tím méně z ruky do ruky podávali svatou hostii ani posvátný kalich. Je třeba odstranit zlozvyk, při kterém nevěsta a ženich při svatební mši svaté si vzájemně podávají svaté přijímání (94).

Není dovoleno, aby přijímající laik si sám namáčel hostii do kalichu ani aby přijímal na ruku namočenou hostii (104).

Je třeba odvrhnout zvyk, že při slavení mše svaté se používají obyčejné nádoby, nádoby špatné kvality, nádoby bez umělecké hodnoty, jednoduché košíky nebo nádoby ze skla, kameniny, hlíny a dalších rozbitných hmot. To platí i pro kovy a další materiály, které se snadno poškodí (117).

V článku 123 čteme: Při mši a úkonech spojených se mší je zapotřebí, aby byl kněz oděn do mešního roucha (ornátu nebo kazule), oblečeného na albu a na štó-

lu. Všichni ordináři mají dbát o to, aby se opačné zvyklosti odstranily.

Římský misál stanoví (209): *Koncelebranti oblečou v sakristii nebo na jiném vhodném místě posvátná roucha, jako když slávi mši jednotlivě. V odůvodněných případech při větším počtu koncelebrujících a nedostatku rouch postačí štóla na albě.* Instrukce dodává (124): *Tam, kde lze takovou situaci předpokládat, má se jí pokud možno předejít. Mimo hlavního celebranta mohou koncelebranti v nouzi obléci bílé mešní roucho.*

Z toho vyplývá, že je třeba všemožně usilovat o to, aby i koncelebrující byli řádně oděni a pamatovali na to předem a mešní roucho si zajistili. **Větší počet**, to nejsou dva, tři nebo čtyři.

Článek 126 zdůrazňuje: *Zavrženíhodný je zlovyk, že nositelé duchovních úřadů v rozporu s předpisy liturgických knih slouží bohoslužby bez posvátných rouch nebo jen ve štóle oblečené přes mnišskou kutnu, přes řeholní roucho nebo přes obyčejné šaty. Ordináři mají pečovat, aby takové zlovyky byly co nejrychleji napraveny a aby ve všech kostelích a řeholních oratořích, které spadají pod jejich jurisdikci, byl dostatečný počet liturgických rouch vyrobených podle norem.*

Liturgická roucha neutrální barvy, se štólou oblečenou nahore neodpovídají příslušným normám.

Instrukce výslovně připouští použití starých vzácných parment, o kterých říká, že je třeba je opatrovat (127). Naopak zakazuje rozšiřovat nové zvyky a odkládat staré a používat formy a barvy podle vlastního vkusu.

Závažné jsou pokyny týkající se spolupráce laiků.

Instrukce říká v článku 149: *V některých diecézích byli v poslední době křesťanští věřící laici pověřeni funkcí „pastoračních asistentů“, z nichž mnozí nepochybně slouží dobru církve. Je však třeba zabránit, aby profil tohoto úkolu*

nebyl příliš přizpůsobován podobě pastorační služby kleriků. Proto je třeba mít na zřeteli, aby si „pastorační asistenti“ nepřivlastňovali úkoly, které náleží ke službě duchovních.

151: *Pouze v případě opravdové nouze je dovoleno při slavení liturgie obrátit se o pomoc mimořádných služebníků. Tato pomoc totiž nemá za cíl zajistit plnější účast laiků, nýbrž je svým charakterem pouze doplňkovou a dočasnou pomocí.*

152: *Tyto doplňující úkoly se nesmějí stát příležitostí ke zkreslování služebního kněžství do té míry, že by kněží zanedbávali mše svaté pro lid jim svěřené, službu nemocným a starost o křtění dětí, asistování při uzavírání manželství a konání křesťanských pohřbů. Tyto úkoly jsou totiž v první řadě záležitostí kněží, jimž pomáhají jáhni. Proto se nesmí stávat, aby si kněží ve farnostech vyměňovali úkoly v pastorační službě s jáhny nebo s laiky, a tak směřovali zvláštní povahu každé z nich.*

154: *Řádnými udělovateli svatého přijímání jsou na základě svěcení biskup, kněz a jáhen.*

155: *Kromě řádných nositelů existuje navíc řádně pověřený akolyta, který je mimořádným udělovatelem svatého přijímání.*

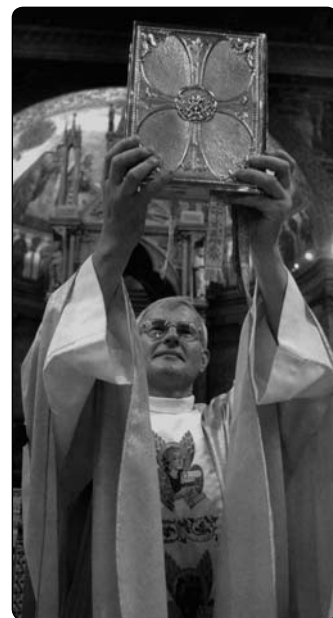
156: *Tuto úlohu je třeba chápat ve smyslu jejího označení, jedná se tedy o mimořádné udělovatele, nikoliv o „zvláštní udělovatele“ nebo o mimořádné služebníky eucharistie nebo o „zvláštní služebníky eucharistie“.*

157: *Je-li přítomen takový počet duchovních, který je dostatečný pro udělování svatého přijímání, není možno pověřovat žádné mimořádné udělovatele. Ti, kteří byli k takové službě pověřeni, nesmějí v takových situacích službu vykonávat.*

158: *Mimořádný udělovatel svatého přijímání smí svaté přijímání udělovat pouze tehdy, když chybí kněz nebo jáhen, je-li kněz postižený nemocí, pokročilého věku nebo zaneprázdňený nebo jsou-li věřící přistupující k svatému přijímání v natolik hojném počtu, že by se mše svatá příliš prodloužila. Toto je třeba chápat tak, že krátké prodloužení je naprosto nedostatečným důvodem. Již dřívější závazná instrukce*

Ecclesiae de mysterio, schválená Svatým otcem v roce 1997, výslovně varuje před samozřejmým využíváním mimořádných přísluhovatelů, jako by byli řádnými přísluhovateli, a před svévolným rozšiřováním pojmu „početné účasti“, aby se zdůvodnila neoprávněná praxe využít mimořádných přísluhovatelů. Tato instrukce také **zakazuje** mimořádným přísluhovatelům *přijímat svaté přijímání tak, jako by byli koncelebranty.*

Mimořádní udělovatelé měli být jmenováni jen z důvodů opravdové nouzové situace, proto je třeba tuto praxi korigovat a stanovit přesněji.

Když už taková mimořádná situace nastane a je nutno, aby byl přizván mimořádný přísluhovatel, platí pro něho ustanovení Římského misálu 162: *Tito přísluhující nepřistupují k oltáři dříve, než kněz přijal tělo Kristovo, a nádobu obsahující Eucharistii určenou pro podávání přijmou vždy z rukou celebrujícího kněze.*

U nás se rozmohla praxe, že naopak mimořádný přísluhující si bere a přináší nádobu sám, a to někdy i pro kněze.

Máme dostatek důvodů, abychom kriticky posoudili svou praxi a zvyklosti a uvedli je do souladu s platnými liturgickými předpisy.

raduje z dobrých stránek bližních a která nespěchá, nýbrž velice váhá, má-li opravdu uvěřit zprávám o jejich vážném pochybení. Co v takovém případě? Je možné ji za to odsuzovat? U sv. Matouše čteme podobnoství o člověku, který nasel dobré semeno na svém poli, ale spolu s ním nakonec vzešel i plevel. Vínou za to nenese hospodář, ale „člověk nepřítel“, který je velice lstivý. Plevel, o kterém mluví Pán, není jakýkoliv plevel, ale příznačně nazvaný „jilek mámi-vý“, který je od pravého ječmene těžko k rozeznání.

Nebereme-li v úvahu nástrahy „Nepřítele“, nepochopíme např., jak je možné, že dva studenti křesťanské školy postřílejí své spolužáky nebo že se v semináři objeví zbloudilá ovce. Jestliže si někdo myslí, že je v lidských silách vytvořit nějaké sterilní rezervace, do kterých Zlý nikdy nevstoupí, je více než bláhový. Známe případ katolického biskupa, který rok po své intronizaci odešel za svou milenkou. Kolika sítý procházel! „Nepřítel“ se vyzná ve svém řemesle a umí ve svůj prospěch využít i okázalé očistné akce, které mají údajně vyčistit Augiášův chléb, ale ve skutečnosti trhají spolu s plevem i pšenici, zvláště jsou-li jejich iniciátorem ve skutečnosti sdělovací prostředky.

Bláhový je také každý, kdo si myslí, že mediálním kampaním na účet církve by bylo možné zcela předejít. Spíše by bylo prospěšné všimnout si pozorně toho, kdo je nejčastěji jejich terčem a koho naopak tatáž média šetří nebo mu dokonce prokazují úctu. Čím to, že právě ty sdělovací prostředky, které šíří a podporují kdekaké neřesti, si najednou chtějí hrát na zrcadlo spravedlnosti? Jak si vysvětlit jejich všudypřítomnost a vševědoudcnost, ne-li tím, že jsou tím nejrafinovanějším nástrojem v rukou Nepřítele? Běda tomu, kdo si myslí,

že se jim může nějak zavděčit! Nepřítel bude proti nám, ať už má podobu nesvobody nebo naopak masku rovnosti, svobody a bratrství. Kdyby byl Ježíš z Nazareta přijal nabídku Nepřítele, mohl od něho obdržet všechna království světa. Jelikož však odmítl, Nepřítel mu to nezapomněl a odešel od něho jen do času. Pán byl nakonec obžalován nejvyšší církevní instancí, že se rouhá Bohu, a lidové hlasování dalo raději přednost zločinci. Je ovšem pravda, že nikdy se Nepřítel tak nepřepočítal, jako právě tehdy. Ostatně přepočítal se už na samém začátku.

I nyní se přepočítá. Co si však máme počít my? Tady je na místě trpělivost. „Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mě pronásledovat a vyhaně vám připisovat kdekakou špatnost. Tak přece pronásledovali už prorocy před vámi.“ „Není nic skrytého, co by nebylo jednou odhaleno.“ Teprve až bude odhaleno, dočkáme se konečného zasedacího pořádku a budeme se velmi divit, až první budou posledními a poslední prvními. Máme-li na tomto světě soužení, je to zcela normální.

A nejen to: Stejně tak jak nás šokuje koukol mezi pšenicí, udivuje nás i obdivuhodný proces, ve kterém naopak Boží milost mění koukol v pšenici. Proto se neustáváme modlit za ty, kteří nás pronásledují, tím spíše, když jsou to lidé z našich řad. „Kde se rozmohl hřích, tam v ještě hojnější míře se projeví milost.“ O tu se musíme modlit v době pokoření a soužení, které může nabývat nejrůznějších podob. Světec, kterého se kdysi církevní hodnostáři chtěli zbavit tím, že ho zavrou do bláznince, nám radí: „Uctivejte Ježíše svátostného a Pannu Marii Pomocnici křesťanů a uvidíte, co jsou to zázraky.“ Nejsme odpovědní médiím, ale Bohu.

-red-

Soudní pře poslance Karase odročena

Samosoudce Krajského soudu v Brně JUDr. Milan Páleníček řešil 9. srpna žalobu, podanou nakladateli Eislerem a Nýčem, představiteli nakladatelství Fragment z Havlíčkova Brodu, proti poslanci PSP ČR Jiřímu Karasovi. Jednalo se o knihu Život Ježíše od rakouského autora Gerharda Haderera, který svými karikaturami hrubě uráží Ježíše Krista. Poslanec Karas již dříve podal trestní oznámení na nakladatelství, policie je však odložila. Teď se role vyměnily. Eisler a Nýč předkládají proti J. Karasovi za jeho výroky v Lidových novinách žalobu na ochranu osobnosti.

Soudce Páleníček při odročil, neboť jednání uvízlo na formálních nedostatecích a zmatečnosti celé žaloby. Není totiž jasné, jestli knihu vydali Eisler a Nýč jako fyzické osoby podnikající na základě živnostenského zákona, nebo občanské sdružení, tvořené oběma nakladateli. Právní zástupce žalující strany si vyžádal dvacetidenní lhůtu na sehnání a předložení potřebných dokumentů.

Poslanec Karase přišlo podpořit několik desítek věřících s růženci v rukou, mezi nimi i pravoslavný kněz dr. Libor Halík, který se již déle než rok modlí před brněnskou porodnicí za to, aby tato instituce přestala dělat potraty. Přítomen byl i katolický kněz P. František Provazník, bývalý farář v Ly-

sicích, známý koncem 90. let svým statečným zápasem proti tzv. sexuální výchově v místní škole. O „oživení v sále“ se postaral kněz jezuita P. Josef Prchal, jemuž soudce odňal diktafon, zabavil pásek a smazal nahrávku jednání.

Těžko si představit, jak by asi vypadalo soudní přeličení s vydavateli knihy, která by podobným způsobem prezentovala Buddhu, Mohameda nebo nějakého židovského rabína. Ze zkušeností jiných zemí víme, že žalování v těchto kauzách jsou odsuzování na základě paragrafů na ochranu náboženského přesvědčení k peněžitým trestům nebo i do vězení. Jen Krista a jeho církev lze urážet zcela beztrestně. A pokud někdo proti tomu vystoupí, je ihned napaden médii jako „fundamentalista“, „katolický taliban“, „nepřítel svobody uměleckého projevu“ apod. – přesně tak, jak jsme to slyšeli a četli v našich sdělovacích prostředcích, když se poslanec Karas veřejně ozval proti Hadererově knize. Nakonec to je on, kdo prý „narušuje“ veřejný pořádek a „porušuje zákon“, ne ten, kdo se dopouští vulgárního karikování Ježíše Krista a tím urážky staniců těch českých občanů, kteří jsou přesvědčeni o jeho božství. Taková je logika současného protikřesťanského liberalismu.

Radomír Malý

Zákaz diskuze o potratech?

Více než polovina dotázaných Rakušanů se vyslovila pro restriktivnější zákon, který v určitých případech povoluje potrat. 94 % prohlásilo, že embryo je nutno pokládat za člověka, a jen 30 % podporovalo potrat do 12. týdne těhotenství. 29 % zastávalo názor, že je třeba potrat „vždy zakázat“. Za současný potratový zákon se postavilo jen 8,4 % dotázaných. Je to jasné znamení, že smysl pro nedotknutelnou důstojnost každého člověka nemůže vyhladit ani uzakoněně bezpráví, prohlásilo hnutí „Mladí pro život“.

„Jestliže chce ministryně zdravotnictví vyhlásit zákaz diskuze o potratech, pak to nejen odporuje názoru občanů, ale je to skandální signál proti právnímu státu, proti pluralitní demokracii a proti právu na život nenarozených,“ prohlásila Jutta Langová, předsedkyně hnutí „Mladí pro život“.

Seminář v St-Pölten je zavřený

Prohlášení papežského vizitátora biskupa Klause Künga

Na základě případů, které se staly v uplynulém studijním roce, je pro kněžský seminář v diecézi v St-Pölten nutný zcela nový začátek.

Potřebujeme kněžské osobnosti, na které je možno klást nároky a které jsou zdravé. Právě v situaci dnešní společnosti jsou nároky, které musí zvládat kněží při hlásání a pastorační službě, velice vysoké. Čím naléhavější je nedostatek kněží, tím vyrovnanější, ukázněnější a ctnostnější musí být ti, kteří se chtějí stát kněžími. Především je potřebný příklad lidí, kteří sami aktivně zasáhnou, kde je to potřebné. Potřebují jasné zaměření na Krista, ale také „uzemnění“.

V kněžském semináři diecéze St-Pölten bylo v posledních letech málo dbáno na potřebná výběrová kritéria. Avšak ne všechny seminaristy a ne všechny, kteří se podíleli na vzdělávání kněží, je možno házet do jednoho pytle. Mnozí z nich se nacházejí na

správné cestě ke kněžství díky poctivým záměrům, angažovanosti a dobrým předpokladům; mnoho profesorů a duchovních vůdců dává to nejlepší a vykazují také potřebnou lidskou, duchovní a teologickou úroveň.

Bohužel, stala se závažná odchylka; to se později zřetelně projevilo na pornografických snímcích, které někteří seminaristé přímo „dychtivě“ vyhledávali na internetu.

Při všem pochopení pro problémy osob, kterých se to týká, učinil biskup Krenn po dohodě se Svatým stolcem odvážné rozhodnutí: Kněžský seminář diecéze St-Pölten je s okamžitou platností prohlášen za zavřený.

Je třeba umožnit správný nový začátek. Všichni dosavadní i budoucí kandidáti kněžství se v zájmu vlastní ochrany podrobí za přispění zkušených duchovních vůdců, a je-li třeba, renomovaných odborníků, přijímacímu řízení. Někteří, kteří se jeví jas-

KNĚŽSKÝ DOROST V KOLUMBII

Zatímco v této zemi v letech 1975-1980 počet kněžských povolání stále klesal, nyní kněžského dorostu soustavně přibývá. Ve 40 seminářích v Kolumbii se nyní připravuje na kněžství na 4000 kandidátů. Již dnes pracuje 300 kolumbijských kněží v misiích, z toho 200 v Africe.

Tento obrat nastal jako plod systematické evangelizace ve farnostech. Kněží zde pracují i s malými skupinami laiků, kteří ze setkání s Pánem čerpají živou zkušenost. Mezi tyto laiky pak rozdělí jednotlivé úseky farností, kde laici chodí od domu k domu. Podobně se pracuje i ve skupinách mládeže. Každý rok se na svátost biřmování připravuje jen v diecézi Poayán na 15 000 mladých lidí.

SESTRY NA PLÁŽI

Aby probudila pozornost mladých lidí, postavila si skupina sester Nejsvětějších Srdcí na měsíc stan na pláži u Ragusy. Doprovázela je hudební skupina. Sestra Daniela řekla: „Mnoho mladých zůstalo u nás, zpívali, modlili se a diskutovali. Výsledek překonal všechna očekávání.“ Příští měsíc postaví stan na jiné pláži.

-ansa-

ně jako nevhodní pro kněžský úřad, dostanou pomoc, aby se mohli orientovat na jiné povolání. Budou-li si to přát, bude jim nabídnuta lékařská a duchovní pomoc. Ti, kteří splňují nezbytné předpoklady, budou dále studovat jako kněžští kandidáti diecéze St-Pölten.

Katolická vysoká škola zůstává příští rok otevřena. Zda budou kandidáti kněžství v příštím ro-

ce žít jednotlivě na vhodných farech nebo budou zařazeni do kněžských seminářů jiných diecézí, rozhodnou příslušné osoby v příštích týdnech.

Pro diecézi St-Pölten a pro církve v Rakousku je to bolestná hodina. Jsem však přesvědčen, že tato hodina povede k dobrému.

*DDr. Klaus Küng,
biskup z Feldkirchu*

Za Františkem Pressem

V pátek 6. srpna 2004 odešel na věčnost po dlouhé těžké nemoci veliký mariánský ctitel, autor a nakladatel Mariánského nakladatelství, pan František Press, nar. 9. 1. 1932 v Brně.

Původním povoláním architekt, v r. 1990 založil v Brně Mariánské nakladatelství a od té doby se věnoval nezávislé publicistické činnosti. Byla zaměřena především na šíření poselství Panny Marie, která jako Prostřednice všech milostí lidstvu sděluje, že jedinou cestou ke smírnému vyřešení všech světových problémů je všeobecný návrat k Bohu, obrácení, modlitba, pokání. Dále nám v těchto poselstvích připomíná blížící se druhý příchod svého Syna Ježíše Krista, na který se každý z nás má připravovat. Těmto

tématům věnoval knihy „MARIÁ - mariánská zjevení a poselství lidem 20. stol.“, „Mariin nebeklíč“, „Děvečky Boží“, které byly postupně rozšiřovány o „Dodatky“. V letech 1995-2004 vydával s touto tematikou také dvě periodika: „Na konci časů“ a „Nové srdce“. Poslední číslo prvního z nich vyšlo letos v červnu v době, kdy byl již připoután na lůžko.

Přiblížil svým čtenářům nejvýznamnější inspirované dílo italské vizionářky Marie Valorty - „Poému o Bohu člověku“, a to ve dvou souborech: „Život Panny Marie“ a „Život Pána Ježíše“.

Svůj kritický postoj k evoluci a víru v kreacionistické pojetí vyjádřil v dalším významném díle „Věda a víra“. Jednoznačný

vrchol jeho tvůrčího úsilí představuje kniha „Zvony nad Evropou“, rozprava o smyslu dějin, kterou napsal a vydal před dvěma léty již jako těžce nemocný. Předložil zde vědecké důkazy o neudržitelnosti evolucionistické ideologie a o platnosti starého křesťanského stvořitelského

názoru podle Genese a poukázal na fakt eschatologického dovršování dějin.

František Press vydal od založení Mariánského nakladatelství 15 původních knih a několik překladů. Další překlad - „Marguerite - poselství milosrdné lásky malým duším“ je zatím v přípravě.

Se zákeřnou chorobou bojoval 5 let, přičemž veškeré utrpení věnoval Panně Marii. Zemřel na první pátek v měsíci srpnu doma v přítomnosti kněze a rodiny během modliteb a litaní za umírající. Poslední rozloučení proběhlo 11. 8. 2004 v kostele sv. Janů v Brně, poté byl uložen do rodinného hrobu.

S jeho smrtí Mariánské nakladatelství nezaniká, rodina bude s Boží pomocí v nakladatelské činnosti pokračovat.

K. Ch.

PAPEŽ PIUS XII. (28)

„Vydal jsem se v souvislosti s tím ihned k B. P., který jako by očekával mou zprávu.“

„Kde se nachází B. P. nyní?“ zeptal se Magano, který jevil všechny známky rozčilení.

„Odjel na sever,“ odpověděl Crusius.

„A anglický prostředník?“

„Ten už je za hranicemi Švýcarska.“

„Také pro nás nadešel čas zmizet.“ Magano se zdvihl.

„Čím teď vlastně jsme?“ zeptal se Crusius utrápeně. „Velezrádci? Zrádci své země? Zprostředkovateli míru? Účastníky odboje?“

Magano na to v chůzi: „Existuje přirozené právo, základní lidské právo, které stojí nad každým státním právem. Zrádci míru jsou opravdoví zločinci. Zradit válku je mravní povinností.“

Pro Eugena Dollmanna, se kterým se ještě později setkáme, ovšem už ne v roli špeha, nýbrž v roli samotného spiklence, znamenalo lehkou práci opatřit si popis tajemného B. P. Byl mu vyličen jako silný, podsaditý muž spíše menší postavy, jehož nejnapadnějším znamením jsou naryšované licousy, které přišly do módy v Itálii díky maršálu Balbovi. V celém Miláně byl jen jediný muž z průmyslnických kruhů, na něhož se tento popis hodil: na hraběte Volpiho, bývalého ministra hospodářství, jednoho z nejbohatších italských podnikatelů.

NABÍDKA PASTORÁLNĚ TERAPEUTICKÉHO PORADENSTVÍ

V budově Arcibiskupské kurie v Olomouci je možné navštívit pastorálně-terapeutickou poradnu. Obracet se mohou lidé, kteří potřebují pomoc v problémech víry, náboženství, sekt nebo s psychickými problémy či s depresemi. K dispozici bude zájemcům MUDr. Jitka Krausová. Nejbližší termíny pro objednání v srpnu a září jsou: od úterý 31. 8. do čtvrtka 2. 9.; od pondělí 20. 9. do čtvrtka 23. 9.

Je potřeba objednat se dopředu. Je to možné telefonicky, nebo přímo na adrese Centra pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc, tel. č.: 587 405 253, e-mail: rodina@arcibol.cz

Papež se nedal zastrašit nepodařenými zprostředkovacími pokusy. Po dlouhých, nejpřísněji utajovaných přípravách se mělo uskutečnit setkání mezi Piem XII. a říšským ministrem zahraničí von Ribbentropem. Bylo určeno datum – 11. března 1940. Rozhovor se měl konat v knihovně Jeho Svatosti, která už zažila tolik rozhodujících setkání.

Ráno toho dne vstoupil pan von Ribbentrop, doprovázen velvyslancem u Svatého stolce, panem von Bergem, do Vatikánu. Přišel v reprezentativním stejnojmenném diplomatu, v černém s bílými manžetami. A aby podtrhl svůj význam, přišel i s doprovodem. V něm se nacházel také velvyslanec Menshausen a už svou výškou všechny přesahující, nápadný, narudle plavovlasý protokolární šéf, svobodný pán von Dörnberk. V čele svého průvodu, bradu jako obvykle pyšně zvednutou, vystupoval Ribbentrop po schodech k papežskému apartmá ve druhém patře. Stoupal svým obvyklým pružným krokem, který měl v sobě cosi vyzývavého. Už jen tím, jak se bílými rukavicemi v levici pravidelně poklepával do stehna, prozrazoval svou vnitřní nervozitu.

U vchodu k papežským místnostem byl Ribbentrop přijat se všemi protokolárně stanovenými ceremonii, které náležejí ministru zahraničí. Němce obklopil zástup tajných komoří. Na způsob slavnostního průvodu, stále s Ribbentropem v čele, procházeli řadou předpokojů. V posledním z těchto pokojů, na prahu papežovy knihovny, čekala Jeho Excelence Alberto Mella di Sant Elia, Maestro di Camera di Sua Santità. Úctyhodný zjev. Pohybem ruky nařídil členům doprovodu ministra zahraničí, aby zde počkali, a vybídl Ribbentropa, aby ho sám následoval do soukromé papežovy knihovny. Bylo 11 hodin.

Rozhovor mezi Piem XII. a Joachimem von Ribbentropem trval hodinu. Tato jediná hodina rozhodla o osudu milionů, nejen vojáků, ale také civilistů. V této jediné hodině bylo určeno, kdo se bude zodpovídat za všechny hrůzy a pustošení, které se teprve blížily. Rozmluva měla v podstatě následující průběh:

Pius XII. začal pochopitelně s otázkami týkajícími se stavu německého kléru. Ribbentrop se odpovědím vyhnul. Dal na srozuměnou, že církevní záležitosti se netýkají jeho rezortu. Musel by se o tom teprve informovat na příslušných místech. Těmito úvodními větami se partneři rozhovoru vzájemně oūkávali. Ribbentrop se při tom projevoval podle možnosti ještě arogantněji, než u něho bylo zvykem. Papeži neušlo, že předváděná arogance má zastřít nejistotu ministra zahraničí vůči jeho osobě.

Opatrně převedl Pius XII. rozhovor k vlastnímu tématu: k míru. Byl to papež, kdo poprvé vyslovil slovo „mír“, jako by se nahodile vpletlo do rozhovoru. Slyšet slovo „mír“, to stačilo Ribbentropovi, aby řeč Svatého otce ihned přerušil.

„Než se Vaše Svatost dotkne tohoto tématu,“ oznámil Ribbentrop, „musím nejdříve předestlat stanovisko německé vlády. Předpokladem pro každý takový rozhovor je mírová nabídka Anglie a Francie Německu.“

Papež chtěl Ribbentropa upozornit svým tichým, trpělivým hlasem na okolnost, že by válečné štěstí mohlo být za jistých okolností vrtkavé a že by se proto dalo, bude-li to možné, vyjít nepříteli vstříc.

Ribbentrop ho ihned přerušil novým sdělením: „Ještě letos se stejně Anglie a Francie obrátí na Německo s mírovou nabídkou.“

Pius XII., zůstává stále trpělivý, chtěl vědět, jak to, že může Ribbentrop s takovou jistotou předpokládat, že by taková nabídka západních mocností mohla přijít ještě letos.

Na to Ribbentrop uminěně opakuje: „Ano, přijde ještě letos.“ A jako zdůvodnění uvedl: „Pro nás neexistuje žádný zvrat ve válečném štěstí.“

„Je to také názor říšského kancléře?“ tázal se papež.

„Ano, také vůdce ví, že ještě letos bude přijímat mírovou nabídku našich nepřátel.“

„Je to také názor německého lidu?“

„Ano, rovněž německý národ sdílí tento názor.“

Nato se Pius XII. vzdal svého zprostředkovacího pokusu.

Změnil téma. Rozhovor se právě tak vůbec nemusel konat. Ve 13.10 hodin se Ribbentrop se svým doprovodem rozloučil s vatikánskými hodnostáři. Vydal se do vily Bonaparte, sídla německého velvyslanectví při Svatém stolci. Tam očekával, jak je obvyklé, reciproční návštěvu státního sekretáře kardinála Maglione. Přijal ho v hale velvyslanectví před mramorovou sochou Napoleona v římském rouchu a tvářil se sám jako císař.

Co následovalo nyní, byla pouze výměna obvyklých diplomatických formalit bez jakéhokoliv smyslu a obsahu. Mír nebylo už možné zachránit – ano, nebyl už ani předmětem diskuse. Ve Vatikánu panovala hluboká sklíčenost. Po této návštěvě říšského ministra zahraničí nemohl být už oficiální rozhovor o míru zahájen. A přece, ještě zůstala poslední naděje. Svě zástupce do Říma vyslalo také ono neoficiální Německo. Za neoficiální Německo byli pokládáni ti zástupci opozičních skupin, odpůrci nacismu, přátelé míru, kteří se pod širokou rouškou obranné organizace admirála Canarise všemožnými cestami a oklikami snažili přijít s Vatikánem do kontaktu.

Ale o tom věděli zástupci německého velvyslanectví právě tak málo jako o obsahu rozhovoru Ribbentropa s Piem XII.

(Pokračování)

OREL – JEDNOTA KLADNO za přispění římskokatolické farnosti a arciděkanství Kladno Vás srdečně zve na VI. ročník svatováclavské pěší pouti z Kladna do Stochova (rodiště slavného českého knížete sv. Václava).

Pouť začíná 18. září 2004 v 10 hodin v Kladně. Je vedena po turistických trasách, lesem a po klidných silnicích. Délka pouti je 13 km.

Časový harmonogram pouti:

10.00 hod. – setkání účastníků pouti před sochou P. Marie na náměstí Starosty Pavla v Kladně. ● 10.15 hod. – P. Mgr. Jiří Neliba, kladenský vikář, udělí poutníkům požehnání v kostele Nanebevzetí P. Marie na náměstí Starosty Pavla v Kladně. ● 10.30 hod. – poutníci vyjdou na pouť od kostela N. P. Marie. ● 14.30 hod. – orelské shromáždění u Svatováclavského dubu ve Stochově. ● 15.00 hod. – mše sv. v kostele sv. Václava ve Stochově (celebruje P. Mgr. Jiří Neliba). ● 16.00 hod. – posezení a občerstvení poutníků v restauraci Na Slovance ve Stochově-Slovance. Ukončení pouti.

Orelská mládež ze středních Čech Vás zve na kamarádké setkání, které se uskuteční v naší orelské baště – v orlovně ve městě Dobříš dne 10. – 12. září 2004.

Příjezd v pátek 10. září během dopoledne. Místo setkání – orlovna, ul. 28. října, Dobříš.

Jak bývá zvykem, zahrajeme si volejbal, fotbal, petanque, stolní tenis a další hry. Zaspíváme si, povíme si, co nového, a připravíme se na další akce (svatováclavská pouť...). Budeme mít možnost zorganizovat taneční zábavu, která proběhne v orlovně 11. září 2004. Na této zábavě si také můžeme zatančit (proto si vezměte taneční obuv a oblečení – kvádrom není nutné). Program si upravíme během setkání podle svých potřeb.

Středočeská mládež z Orla, župy Svatováclavské se bude těšit, že se třeba také ve Vás probudí zájem o naši organizaci. Orel má téměř staletou tradici, ale zároveň je moderní v tom nejlepším slova smyslu. Přijďte se o tom přesvědčit. Dveře orlovně jsou Vám otevřené. Za pořadatele se na Vás těší

Standa Vejvar, Lucka Pekárková, Jarda Vlk, Karel Resl

Informace: Orel, župa Svatováclavská – tel.: 312 24 79 10, e-mail: standa.vejvar@volny.cz

Duchovní správa poutního místa v **Dubu nad Moravou** si Vás dovoluje pozvat na **tradiční pouť „Na Andílku“**, která se bude konat v neděli **5. 9. 2004 při příležitosti 240. výročí** uložení milostného obrazu P. Marie na oltář dubského chrámu.

Program: mše svatá v 6.00, 7.00 a 9.00 hod., slavná mše svatá v 10.30 hod., svátostné požehnání ve 14.30 hod.

NABÍDKA DUCHOVNÍCH CVIČENÍ, ROK 2004

Vedení cvičení – **P. ing. Stanislav Weigel**, Nad Bertramkou 10, 150 00 Praha 5, Smíchov, tel.: 251 566 589. Zahájení vždy v pátek v 18.00 hod., zakončení v neděli ve 13.00 hod. Objednávky v místě konání.

Rezervované termíny: Sv. Hostýn, 10. 9. – 12. 9. 2004, „Panna Maria – cesta ke kráse života“. Místo konání: Exerciční dům, Sv. Hostýn 115, 768 51 Bystřice pod Hostýnem ● Velehrad, 5. 11. 2004, „Panna Maria – cesta ke kráse života“. Místo konání: Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad, tel.: 572 571 420. ● Dohodnuté termíny (během víkendů) ● Nabídka duchovních obnov pro farnosti, rodiny, mládež a mariánská večerádlá.

Poutní slavnost Panny Marie v Rokoli u Nového Města nad Metují se koná v neděli 12. září 2004. Mše svatá v 10.30 hod. a v 15.00 hod., křížová cesta v 13.30 hod.

V sobotu 18. září se v Praze v kostele na Bílé Hoře koná **setkání s českými benedikťáky**, které se v zahraničí připravují na příchod do Čech. Začátek bude v 9.00 hod. Z provozních důvodů tentokrát není možné zajistit nocleh pro mimopražské.

RSK – modlitební společenství za církev a svět pořádá jednodenní pouť ke cti Jména Panny Marie do Vídně se zastavením v Mariá Dreieichen. Zájezd se koná dne 11. 9. 2004 s odjezdem z Brna od restaurace Bohéma. Sraz účastníků je v 7.30 hod., návrat okolo 21.30 hod. Bližší informace a přihlášky na tel.: 541 226 796.

Liturgická čtení

Neděle 29. 8. – 22. neděle v mezidobí

1. čt.: Sir 3,19–21.30–31
Ž 68(67),4–5ac.6–7ab.10–11
Odp.: 11b (*Bože, ve své dobrotě ses postaral o chudáka.*)
2. čt.: Žid 12,18–19.22–24a
Ev.: Lk 14,1.7–14

Pondělí 30. 8. – ferie

1. čt.: 1 Kor 2,1–5
Ž 119(118),97.98.99.100.101.102
Odp.: 97a (*Jak miluji tvůj zákon, Hospodine!*)
Ev.: Lk 4,16–30

Úterý 31. 8. – ferie

1. čt.: 1 Kor 2,10b–16
Ž 145(144),8–9.10–11.12–13ab.13cd–14
Odp.: 17a (*Spravedlivý je Hospodin ve všech svých cestách.*)
Ev.: Lk 4,31–37

Středa 1. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 3,1–9
Ž 33(32),12–13.14–15.20–21
Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
Ev.: Lk 4,38–44

Čtvrtek 2. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 3,18–23
Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6
Odp.: 1a (*Hospodinu náleží země i to, co je na ní.*)
Ev.: Lk 5,1–11

Pátek 3. 9. – památka sv. Řehoře Velikého

1. čt.: 1 Kor 4,1–5
Ž 37(36),3–4.5–6.27–28.39–40
Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)
Ev.: Lk 5,33–39

Sobota 4. 9. – nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: 1 Kor 4,6–15
Ž 145(144),17–18.19–20.21
Odp.: 18a (*Blízko je Hospodin všem, kdo ho vzývají.*)
Ev.: Lk 6,1–5

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 8.	PO 30. 8.	ÚT 31. 8.	ST 1. 9.	ČT 2. 9.	PÁ 3. 9.	SO 4. 9.
Antifona	919	934	949	964	980	1734	1666
Žalm	784	783	783	784	784	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	949	964	981	1734	1666
Antifony	920	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	985	1735	1668
Antifona k Zach. kantiku	713	939	953	969	985	1492	1669
Prosby	924	939	953	969	985	1724	1655
Záv. modlitba	713	939	954	970	986	1492	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	713	943	957	973	990	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	915	929	944	959	975	991	1736
Antifony	916	929	945	960	976	992	1009
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	979	995	1737
Ant. ke kant. P. M.	713	713	948	962	979	995	1492
Prosby	918	933	948	963	979	995	1731
Záv. modlitba	713	713	948	963	980	996	1492
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

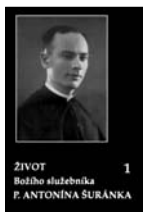
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ŽIVOT SLUŽEBNÍKA BOŽÍHO
P. ANTONÍNA ŠURÁNKA 1 a 2

Uspořádal P. Alois Kotek

Životní příběh kněze, který P. Kotek sestavil na základě dochovaných pramenů.

1. díl - brož., A5, 72 stran, 20 Kč
2. díl - brož., A5, 74 stran, 22 Kč

Josef Kopeček: SVATÁ HORA

Informativní brožurka o jednom z nejvýznamnějších poutních míst na území ČR. Obsahuje informace převážně z archivních fondů, jež byly vytištěny nebo jsou k tisku připraveny. Vyšlo v jazykové verzi české, německé a polské.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 168x120 mm, 64 stran, v češtině - 59 Kč, v němčině a polštině - 89 Kč

NEVLASTNIT PRAVDU?

Uspořádal P. Alois Kotek

Malé zamyšlení nad poznáváním a poznáním pravdy. Vyšlo v edici Životem jako svazek číslo 12.

Brož., A5, 16 stran, 6 Kč

BYL, NEBO NEBYL?

Uspořádal P. Alois Kotek

Z rozsáhlého rukopisu P. Šuránka o služebníku Božím A. C. Stojanovi se zachoval jen jeho začátek. Tento text a ještě jiné Šuránkovy projevy o Stojanovi jsou otištěny právě v této brožuře, která hledá odpověď na otázku, zda byl, či nebyl Stojan svatým. Vyšlo v edici Životem jako svazek číslo 15.

Brož., A5, 18 stran, 6 Kč

CD-ROM

SKÁLA VĚKŮ

Křesťanské písně nahrané v hudebním studiu Vojty Herky v Ratiškovcích, které si získaly srdce účastníků JUMPu a Katolické charismatické konference.

Celkový čas 39:16 min, 220 Kč

SKLADBY KARLA BŘÍZY I.

Obsah CD-ROM: Lidové ordinárium, IV. ordinárium, pohřební responsoria, osm dvojhlasých kánonů, varhanní fugy a další skladby. Účinkuje Svatohorský chrámový sbor a hosté pod vedením Pavla Šmolíka.

Karmelitánské nakladatelství, celkový čas 50:42 min, 250 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzertní týdeník Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1